

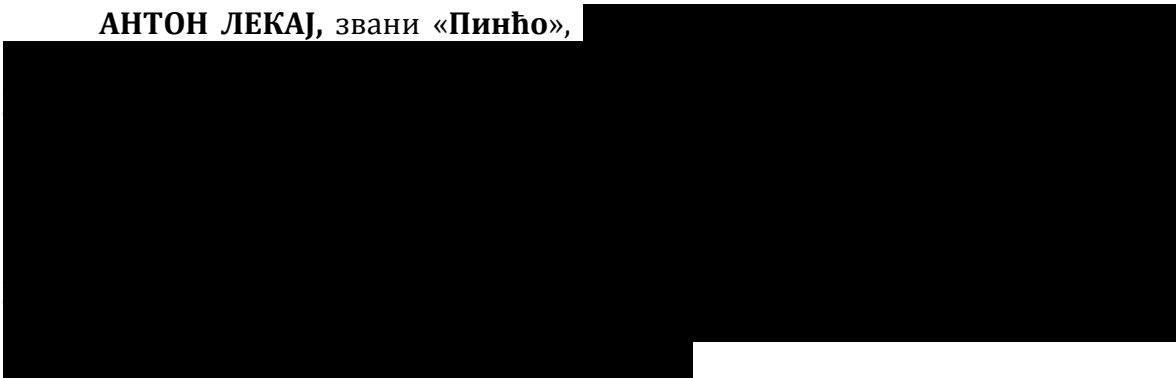
У ИМЕ НАРОДА

ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ - Веће за ратне злочине, састављено од судија Оливере Анђелковић као председника већа, Татјане Вуковић и Мирослава Алимпића као чланова већа, са записничарем Оливером Савић, у кривичном предмету оптуженог **АНТОНА ЛЕКАЈА**, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл.142. став 1 КЗ СРЈ, по оптужници Тужилаштва за ратне злочине у Београду, КТРЗ бр.7/04 од 07.07.2005. године, прецизираној 14.09.2006. године, по одржаним главним и јавним претресима и једном нејавном претресу, почев од 18.11.2005. године до 14.09.2006. године, у присуству заменика тужиоца за ратне злочине Драгољуба Станковића, оптуженог, његовог браниоца, адвоката Teki Bokshija и судског тумача за албански језик Драгана Лабовића, донео је, а дана 18.09.2006. године јавно објавио следећу:

ПРЕСУДУ

Оптужени:

АНТОН ЛЕКАЈ, звани «**Пинћо**»,

КРИВ ЈЕ:

Што је:

У периоду од **12. до 16. јуна 1999. године**, на територији општине Баковица, Аутономна покрајина Косово и Метохија, за време **оружаног сукоба** између војних снага Савезне Републике Југославије и полицијских снага Републике Србије, са једне стране и припадника наоружане војне формације **Ослободилачке Војске Косова – ОВК (УЧК)**, са друге стране, те истовремено у време **ратног сукоба** између **оружаних снага СРЈ** и **Коалиције НАТО пакта**, искоришћавајући ситуацију када су се оружане снаге СРЈ и оружане снаге НАТО Коалиције налазиле у фази суспензије ратних дејстава и у фази повлачења са Косова и Метохије, сходно Војнотехничком споразуму о Косову од 09.06.1999. године, које повлачење је трајало до **20. јуна 1999. године** и било пропраћено оружаном сукобима између ОВК и војних снага СРЈ на појединим подручјима Косова и Метохије, као припадник наоружане војне формације Ослободилачке Војске Косова, кршећи правила Међународног права за време оружаног сукоба, садржана у одредбама чл.2. став 1, чл.3. став 1 под а) и ц), те чл.27. став 1 и 2 **IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године**, противно чл.51., 75. и 76. **Допунског протокола I** уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава међународних оружаног сукоба, те противно чл.4. тачка 1. и 2. под а) и е) и чл.13. **Допунског протокола II** о заштити жртава немеђународних оружаног сукоба,

Заједно са припадницима ОВК **Шкупи Арбеном, зв. «Зифа»**, према коме је поступак раздвојен, сада покојним **Бистражини Бесимом**, према коме је поступак обустављен и другим за сада непознатим **припадницима Ослободилачке Војске Косова**, припадницима јединица, које су деловале у оквиру Оперативне зоне «Дукађини», чији је командант био Рамуш Харадинај, предузимао радње свестан заједничког деловања, ради остварења заједничког циља – успостављања потпуне контроле над територијом Косова и Метохије од стране Ослободилачке Војске Косова и протеривања неалбанског живља са тог подручја, те је у том циљу према цивилном становништву неалбанске националности и појединим Албанцима, за које су сматрали да нису лојални ОВК, које становништво није учествовало непосредно у непријатељствима, **вршио противзаконита затварања, нечовечна поступања, мучења, повреде телесног интегритета, силовања и убиства**, па су тако:

1) **Дана 12.06.1999. године** око 17 часова, у близини текстилне фабрике «Емин Дураку», **оптужени Антон Лекај, звани «Пинћо», Шкупи Арбен зв. «Зифа», Бистражини Бесим** и други припадници ОВК, зауставили сватовску колону у којој су се налазили оштећени:

те су их све противзаконито затворили у просторије фабрике и држали затворене, за које време су мушкарце сви заједно и истовремено кундацима од аутомата, песницама и ногама тукли по глави и телу, наносећи им повреде, при чему је Шкупи Арбен зв. «Зифа» ножем наносио телесне повреде, у виду посекотина, по телу су стављали палицу у уста, а кундаком аутомата ударали у главу, наносећи му повреде у пределу главе и врата, а на сличан начин тукли и као и остале мушкарце, пребацујући им да их туку зато што су сарађивали са Србима, копали ровове за српску војску, а нису се прикључили ОВК, те су им свима говорили: «Шта сте чекали, што нисте отишли у Србију». Након 2-3 сата пребацили су их у подрум хотела «Паштрик», где су противзаконито били

затворени 3-4 дана и ноћи, а за то време, оптужени је заједно са другим припадницима ОВК наставио да мучи, сексуално злоставља и повређује оштећене, ударајући их кундаком аутомата, песницама и ногама, а појединим оштећенима су по телу гасили цигарете и приморавали их да они то чине између себе, док су неке оштећене терали да пију мокраћу из пластичних посуда, при чему су мушкарце испитивали о сарадњи са српским снагама и претили да ће их убити. Наредних дана су доведена у подрум још два лица неалбанске националности – ██████████, који су на неутврђен начин лишени слободе и противзаконито затворени у хотелу «Паштрик», а када су спуштени у подрум хотела, њима су наносили телесне повреде ножевима, палицама, кундаком аутомата и песницама, па је тако:

а) Дана **12.06.1999. године** у вечерњим часовима, у хотелу «Паштрик», **оптужени** принудио на обљубу малолетну оштећену ██████████, претњом да ће непосредно напасти на њен живот, тако што је са још једним **НН припадником ОВК**, пришао оштећеној док је по претходној наредби чистила хотелску собу, затворили су врата и почели да је гурају, оптужени који је био наоружан јој је припретио да ће је убити ако се не скине, што је она и учинила, те је над њом извршио обљубу, после чега је и НН припадник ОВК, искористивши околност да је отпор оштећене сломљен, такође над њом извршио обљубу. Наредних дана оптужени је приморавао оштећену да упаљеном цигаретом наноси опекотине своје стрицу, оштећеном ██████████, што је она била принуђена да чини;

б) Дана **13.06.1999. године** **оптужени** заједно са **Арбеном Шкупијем, звани «Зифа»** употребом силе принудио на противприродни блуд оштећеног ██████████, тако што су га најпре тукли, а потом му је један стављао свој полни орган у уста, а други у чмар;

в) Дана **13. јуна 1999. године**, **оптужени** заједно са **Арбеном Шкупијем, звани «Зифа»** и још једним припадником ОВК учествовао у тешком телесном повређивању **оштећеног** ██████████, тако што су га држали и гурали, док му је «Зифа» ножем одсекао уво, а потом одсечено уво угурао у уста оштећеном ██████████, терајући га да то једе;

- па је тако оптужени учествовао у противправном затварању укупно **девет лица** и према њима, заједно са осталим припадницима ОВК, вршио мучења, нечовечна поступања, повреде телесног интегритета и силовања, а према још **два лица** заједно са осталима учествовао у повреди њиховог телесног интегритета и нечовечном поступању, да би 15.06.1999. године пустили на слободу најпре ██████████, потом ██████████, ██████████,

2) Тачно неутврђеног дана између **14.06. и 16.06.1999. године**, око 02,00 часа по поноћи, **оптужени** и **Арбен Шкупи зв. «Зифа»** извели из хотела оштећене ██████████, те угурали у црно возило марке «BMW» без регистарских таблица, **оштећеног** ██████████ ставили у гепек, а **оштећеног** ██████████ на задње седиште, те их одвезли у близини реке Лукавац и

кланице «Агими», код места званог «Плинска Подстаница», поред регионалног пута Ђаковица-Призрен, у намери да их ту лише живота, али је оштећени

лишили живота, пуцајући му из ватреног оружја у пределу стомака и грудног коша, а остале оштећене други припадници ОВК су одвезли у непознатом правцу, од када им се губи сваки траг;

-чиме је као саизвршилац извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл.142. став 1 КЗ СРЈ у вези чл.22. КЗ СРЈ.

Применом наведеног законског прописа и одредби чл.5. став 2, 33., 38. и 41. КЗ СРЈ суд оптуженог

О С У Ђ У Ј Е

На КАЗНУ ЗАТВОРА у трајању од 13 (тринаест) година.

На основу чл.50. став 1 КЗ СРЈ, оптуженом се у изречену казну затвора урачунава време проведено у притвору, почев од 17.08.2004. године, када је лишен слободе, па надаље.

На основу чл.196. став 4 ЗКП, оптужени СЕ ОСЛОБАЂА дужности да накнади трошкове кривичног поступка.

Образложење

Оптужницом Тужилаштва за ратне злочине Републике Србије у Београду, Антон Лекај је оптужен због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл.142. став 1 ОКЗ, те је иста чињенично прецизирана на главном претресу од 14.09.2006. године, при којој је до завршетка претреса остао Заменик тужиоца за ратне злочине, предложивши да суд оптуженог огласи кривим и осуди по закону.

Оптужени се у истрази најпре **бранио** ћутањем, а када су изведени докази током истраге, изнео је своју одбрану, наводећи да није извршио кривично дело за које је тужен, те да се у

Објаснио је да његов надимак није «Пинћо» већ Тони, те да га никада нису звали «Пинћо», а да је у живео у , а никада на адреси . Као годину рођења навео је . годину, објашњавајући да је . година погрешно уписана у . Пре оружаног сукоба наводи да се бавио због чега је једном и хапшен када су му узимали отиске прстију, те је тада лажно

оптужен за [REDACTED], што је под присилом морао да призна, а у вези тога није осуђен. Објаснио је да је био припадник ОВК, али никада под командом Рамуша Харадинаја, кога је видео само једном или два пута. У вези тога наводи да је под утицајем телевизије [REDACTED] и тамо био под командом Бедри Шаље, у почетку се та јединица звала «ФАРК» - Оружане снаге Републике Косова, а касније су јединице «ФАРК»-а и УЧК биле измешане. У Јунику је задужио оружје и униформу, али није ишао у акције, јер није имала његова јединица офанзивни карактер. Та јединица, најпре, није имала назив, а после убиства Бедри Шаље звала се 134. бригада «Бедри Шаља». Њен командант у Албанији је био Рустен Бериша, на Косову је био Беким Бериша, а потом и Ил Морина. Из командног састава још зна Елтон Жерку и Пермет Вуљу. Бригада је бројала око три хиљаде људи, а његов задатак је био евидентирање лица која пролазе њихов пункт идући за Албанију или враћајући се са оружјем. У јединици су имали «калашњикове», три оквира са муницијом и бомбе, с тим што је он «калашњиков» употребио само два пута и то једном пуцајући у мете, а други пут за време офанзиве војске и тада је исти усмерио увис, те да памти две офанзиве војске. Навео је да није имао ни нож, ни пиштољ. Пошто му је предочена фотографија која у списима носи ознаку бр.60/18 и на којој су два лица, навео је да је он на истој у црним панталонама, јакни и црном качкету, са аутоматом «калашњиков» преко груди, а на качкету се налази амблем УЧК. Даље наводи да је након почетка бомбардовања јединица почела да се осипа, па је он [REDACTED] предао оружје и отишао кући, а потом са породицом у [REDACTED], где су се сместили у пословне просторије једне пилане код извесног [REDACTED] и тамо су остали до [REDACTED]. Његови преласци границе нису евидентирани, јер није имао личну карту, а и друге нису евидентирали. Навео је да познаје Шкупи Арбена, званог «Зифа», Хекуран Ходу и Бистражини Бесима, да му је познато да су борци и припадници ОВК, али се са њима није дружио. По повратку у [REDACTED] није ступио у контакт са својом јединицом, тада је КФОР био у граду, није чуо за постојање затвора у хотелу «Паштрик» или на другом месту, у граду није видео јединице ОВК, нити војне полиције ОВК, јер тада нису ни постојале, нити је икада чуо за групу «Ципат». Сматра да се против њега води политички поступак.

На главном претресу оптужени је остао при својој одбрани, незнатно је изменивши. Објаснио је да је он 15. јула 1998. године постао припадник ОВК у селу Јуник и то 134. бригаде, која је припадала Оперативној зони «Дукађини», а ова зона је обухватала Ђаковицу, Пећ, Клину, Ругову, Дечане, с тим што је у оквиру ОВК он био припадник ФАРК-а, те му командант није био Рамуш Харадинај, већ Бујар Букоши, који је командовао из Албаније. На подручју Ђаковице наводи да су деловале 134., 132. и 137. бригада. Тврдио је да су ратни сукоби почели половином 1998. године и у њима су учествовали српска полиција и војска, с једне стране и ОВК са друге стране. Тврди да је он био обичан војник, поред «калашњикова» имао је и двоглед као и радио везу, најновији тип, повезан директно са сателитом. Обучаван је да се према цивилима не крше људска права, да се не смеју протеривати, малтретирати и убијати. У вези одласка у [REDACTED], навео је да је са породицом отишао неким камиончићем, у једно село близу града [REDACTED], а када му је предочено да је у истрази тврдио да су отишли у градић [REDACTED], навео је да је тачно то што је рекао у истрази. Што се тиче преласка границе, тврдио је да су били на прелазу

Кукс или Морина или Тафа Прушит. Објаснио је да су били смештени у једној малој кући, у оквиру које је и радионица и да је само његова породица била у тој кући, он је спавао сам у соби, родитељи у другој соби, а у трећој соби браћа. Током поступка је тврдио да није осуђиван, да није био у затвору, а када му је предочена пресуда [REDACTED], потврдио је да се иста односи на њега и да је казну затвора у трајању од [REDACTED] издржао [REDACTED]. У вези његовог надимка «Пинћо» означеног у овој пресуди, није хтео да се изјашњава. Поводом његових навода да никада није становао у улици [REDACTED], код католичке цркве у [REDACTED] и предочавања навода његове мајке и брата да су ту становали, навео је да прихвата то што су они рекли. Тврдио је да га сведоци терете, јер је то монтирао СУП Ђаковица. У завршној речи је прихватио завршну реч свога браниоца, који је првенствено предложио да се суд огласи стварно и месно ненадлежним, у противном да оптуженог ослободи од оптужбе, због недостатка доказа, а под претпоставком да стоје обележја кривичног дела, да суд цени младост оптуженог, неосуђиваност, те да у том случају му изрекне најблажу казну и ослободи га плаћања трошкова поступка, јер је из изузетно сиромашне породице и нема никаквих средстава.

У доказном поступку суд је саслушао сведоке – оштећене [REDACTED], [REDACTED], те извршио суочење између оптуженог и ових оштећених, те суочење између [REDACTED], [REDACTED], саслушао сведоке [REDACTED], [REDACTED], извршио суочење између оптуженог и овог сведока, саслушао сведоке [REDACTED], [REDACTED], сведока-оштећеног [REDACTED], [REDACTED], извршио суочење између овог оштећеног и сведока-оштећеног [REDACTED], [REDACTED], саслушао сведока [REDACTED], [REDACTED], извршио суочење између оптуженог и овог сведока, саслушао сведоке [REDACTED], [REDACTED], извршио суочење између оптуженог и овог сведока, саслушао сведока-оштећеног [REDACTED], [REDACTED], сведоке [REDACTED], [REDACTED], извршио суочење између оптуженог и овог сведока, саслушао сведока-оштећеног [REDACTED], [REDACTED], сведока [REDACTED], [REDACTED], извршио суочење између оптуженог и овог сведока, саслушао сведока [REDACTED], [REDACTED], извршио суочење између оптуженог и овог сведока, те саслушао сведоке [REDACTED], [REDACTED], а од писмених доказа прочитао: Војнотехнички споразум о Косову од 09.06.1999. године, превод Резолуције 1244 Савета безбедности Уједињених нација од 10.06.1999. године, извештај СУП-а Ђаковица – Одељења криминалистичке полиције бр.2689/04 од 25.10.2004. године – ИКМ Јагодина, извештај Војне поште бр.1122-1 Инт.бр.С1/68-2 од 11.02.2005. године, закључак МУП-а Србије – СУП-а Лесковац, Одељења криминалистичке полиције, Одсека криминалистичке и ПД технике од 19.08.2004. године, извештај из КЕ за оптуженог од [REDACTED], [REDACTED], извршио увид у дактилоскопски картон за оптуженог, фотографију са ознаком у списима [REDACTED], [REDACTED], фотографију са ознаком у списима [REDACTED], увид у шематски приказ Оперативне зоне «Дукађини» достављен од БИА Републике Србије и прочитао делове овог шематског приказа, извршио увид у списак киднапованих Срба на Косову и Метохији од 13.06.1999. године до 01.03.2001. године Црквено-Народног одбора и Црвеног крста, прочитао делове извештаја МУП-а Србије, СУП-а Ђаковица, ИКМ Јагодина, Одељење криминалистичке полиције 03 бр.233-254/05 од 08.02.2005. године, извештај МУП-а Србије, СУП-а Ђаковица, Одељење

криминалистичке полиције бр.03-2128/04 од 20.08.2004. године, ИКМ Јагодина, извештај Министарства правде, Управе за извршење кривичних санкција – извештај лекара Окружног затвора у Београду од [REDACTED], превод пресуде [REDACTED], превод пресуде [REDACTED], извршио увид у идентификациону картицу УНМИК за оптуженог, прочитао Родни лист за оптуженог [REDACTED], списак киднапованих и несталих лица у периоду од 01.01.1998. до 31.12.2003. године на подручју СУП-а Ђаковица, МУП-а Србије – СУП-а Ђаковица, извештај Генералштаба Војске СЦГ, Кабинет начелника, бр.439-4 од 06.02.2006. године, Уредбе УНМИК бр.1999/1 од 25.07.1999. године, бр.1999/8 од 20.09.1999. године, бр.1999/25 од 12.12.1999. године, бр.2000/54 од 27.09.2000. године, извршио увид у фотографију сведока [REDACTED], записник о препознавању, [REDACTED] од стране [REDACTED], записник о препознавању, [REDACTED] од стране [REDACTED], извештај лекара Окружног затвора у Београду [REDACTED] извршио увид у три мапе града Ђаковице, прочитао [REDACTED] извршио увид у документа предата суду од истражитеља Хашког трибунала – мапа Оперативне зоне «Дукађини» и фотографија оптуженог Антона Лекаја, превод са албанског на српски језик Уверења Управе за катастар, геодезију и својину општине Ђаковица Мисије УН за Косово од 31.01.2006. године, превод [REDACTED] превод Резолуције Савета безбедности Уједињених нација бр.1160 од 31.03.1998. године, бр.1199 од 23.09.1998. године, бр.1203 од 24.10.1998. године, бр.1239 од 14.05.1999. године, допис МУП-а Србије, Управе за борбу против организованог криминала бр.2623/04 од 28.09.2004. године, решење овог суда, Ки.В. 5/2004 од 01.10.2004. године, извештај МУП-а Србије, Ресора јавне безбедности, Штаба МУП-а за Аутономну покрајину Косово и Метохију, 12А бр.479-2/2004 од 27.04.2006. године, Куршумлија, извештај Мисије УН на Косову, Цивилне полиције, Главни штаб, УНМИК полиција, Канцеларије за везу ТСС Центар, Контејнер бр.5, соба број 6, Приштина, бр.391-1-С/2005 од 12.04.2006. године, извршио увид у фотографију [REDACTED], прочитао превод извештаја команданта Генералштаба КФОР-а, потпуковника Benedetto Speganza од 25.06.2006. године, извештај МУП-а Србије, Ресора јавне безбедности, Управе криминалистичке полиције, Службе за откривање ратних злочина, [REDACTED] са прилозима уз исти у који се врши увид и то у фотографију [REDACTED], прочитао превод транскрипта аудио записа о спровођењу истражних радњи [REDACTED], превод записника о саслушању сведока Привремене администрације Косова од [REDACTED] и то сведока [REDACTED] записник о препознавању од стране сведока [REDACTED] извод из извештаја МУП-а Србије, Управе криминалистичке полиције, Ресора јавне безбедности, Службе за откривање ратних злочина од 22.03.2006. године, решење Општинског суда у Ђаковици са

седиштем у Власотинцу, Рз.бр.8/05 од 26.05.2006. године, извршио увид у фотографије [REDACTED] које је приложила суду током истраге његова супруга [REDACTED], извршио увид у мапе Косова – карта број 1, број 2 и број 3, предате суду од стране браниоца оптуженог, прочитао извештај МУП-а Србије, Управе за борбу против организованог криминала бр.230-295/05-4 од 28.04.2005. године и од 25.04.2005. године, извршио увид у оригинална документа достављена од БИА Републике Србије 15.05.2006. године и прочитао превод истих и то: наредбу Рамуша Харадинаја од 24.06.1998. године у вези са мобилизацијом, наредбу Рамуша Харадинаја о премештају Бедри Шаље од 08.07.1998. године, наредбу Рамуша Харадинаја од 12.07.1998. године о именовану Треће бригаде, захтев Рамуша Харадинаја о премештају девет припадника ОВК од 04.07.1998. године, наредбу Рамуша Харадинаја за слање 64 припадника ОВК из Ђаковице у Центар за обуку у Папраћане, општина Дечане од 08.07.1998. године, наредбу Рамуша Харадинаја од 12.07.1998. године у вези формирања бригада и именовања старешина ОВК, овлашћење Оперативног штаба за Метохију од 12.07.1998. године, којим Харадинај Рамуш овлашћује Тахира Земаја да формира Прву бригаду, наредбу Рамуша Харадинаја од 13.07.1998. године о имену бригаде «Мурте Зенељи», наредбу Рамуша Харадинаја од 13.07.1998. године у вези именовања Прве и Друге бригаде ОВК, Оперативне зоне Метохија, именовање потписано од Рамуша Харадинаја дана 30.07.1998. године о постављењу старешина.

Оцењујући сваки изведени доказ засебно и у међусобној вези једног доказа са другим и у вези са одбраном оптуженог, а по слободном судијском уверењу у смислу чл.352. ЗКП-а, овај суд је нашао:

Да је оптужени Антон Лекај у време, на месту и на начин ближе описан у изреци ове пресуде извршио радње које су тамо описане.

До оваквог закључка, суд је дошао после свестране и брижљиве оцене свих изведених доказа.

Изведеним и од стране суда прихваћеним доказима утврђено је следеће **чињенично стање:**

Догађаји који су предмет оптужбе одиграли су се у периоду од 12.06.1999. године до најкасније 16.06.1999. године на територији општине Ђаковица, АП Косово и Метохија, за време унутрашњег оружаног сукоба између оружаних снага СРЈ – Војске и полиције, с једне стране и наоружане војне формације Ослободилачке војске Косова – ОВК (УЧК), са друге стране, те истовремено у време ратног сукоба (међународног оружаног сукоба) између оружаних снага СРЈ и Коалиције НАТО пакта. Унутрашњи оружани сукоб отпочео је на подручју Косова и Метохије 22.04.1998. године оружаним дејствима у реону Радоњићког језера, између ОВК и оружаних снага СРЈ, а међународни оружани сукоб (рат) започет је бомбардовањем територије СРЈ од стране Коалиције НАТО пакта на дан 24.03.1999. године.

Дана 09.06.1999. године потписан је Војнотехнички споразум о Косову (Кумановски споразум) између војних представника власти у Београду и представника НАТО Коалиције, којим је предвиђено постепено повлачење снага

СРЈ са подручја Косова и Метохије у року од једанаест дана од дана потписивања споразума, те је посебно предвиђено да ће кампања бомбардовања бити укинута по комплетном повлачењу снага СРЈ (до тада суспендована), а КФОР задржава овлашћење да ако буде неопходно, силом обезбеди испуњење обавеза из споразума.

Повлачење војске и полиције СРЈ са подручја Косова и Метохије је отпочело 10. јуна 1999. године и трајало до 20. јуна 1999. године, те је било пропраћено оружаним сукобима између ОВК и војних снага СРЈ, на појединим подручјима Косова и Метохије (последњи већи сукоб био је 15. јуна 1999. године у реону села Сајковац, СО Подујево). Повлачење оружаних снага СРЈ подразумевало је борбено обезбеђење и представљало је војну операцију, која је завршена закључно са 20. јуном 1999. године, тако да је тек тада постигнуто мирно решење и окончање војних операција, а закључно са тим датумом фактички је завршен и унутрашњи и међународни оружани сукоб.

Ослободилачка војска Косова имала је војну организацију, материјална средства, одговорну команду, што је овој формацији омогућавало да изводи континуиране и усклађене војне акције и могућност освајања и контролисања делова територије Косова и Метохије. Тако су формиране оперативне зоне, којима су руководили команданти штабова. Подручје општине Ђаковица припадало је Оперативној зони «Дукађини», чији је командант био Рамуш Харадинај. Са подручја општине Ђаковица војска и полиција СРЈ су се повукле закључно са 12.06.1999. године, а припадници ОВК су одмах по њиховом повлачењу запоседали поједине пунктове у граду, сместили штаб 137. бригаде у Дому културе, те нису положили оружје, поступајући на тај начин противно одредби параграфа 9. тачка б. и ц. и параграфа 15. Резолуције 1244 Савета безбедности Уједињених нација од 10.06.1999. године, јер се нису повиновали захтевима Међународне заједнице за демилитаризацијом и успостављањем безбедног окружења на Косову и Метохији, а све у циљу успостављања потпуне контроле над територијом Косова и Метохије и протеривања неалбанског живља са тог подручја.

Оптужени Антон Лекај, звани «Пинћо» је био припадник ОВК, у саставу јединица које су деловале при Оперативној зони «Дукађини». Дана 12.06.1999. године, одмах након повлачења оружаних снага СРЈ са пункта код Текстилне фабрике «Емин Дураку», оптужени је заједно са Арбеном Шкупијем, званим «Зифа», Бесимом Бистражинијем и другим припадницима ОВК запосео овај пункт. Тог истог дана група Рома, међу којима су били

кренули су из једног дела насеља «Пискоте» у други део истог насеља да испросе младу за . Када су пролазили поред Текстилне фабрике «Емин Дураку» затекли су у покрету Војску СРЈ, која се спрема за повлачење. У повратку око 17 часова, заједно са младом, , старом година, њеним , и његовим комшијом , лицима ромске и египатске националности, као и », лицем албанске националности, које им се успут придружило, њих деветоро бивају заустављени код Текстилне фабрике «Емин Дураку» од стране оптуженог Антон Лекаја, звани «Пинћо», Арбена Шкупија, звани «Зифа», Бистражини Бесима и других

припадника ОВК. Након тога су их противзаконито затворили у просторије фабрике и држали затворене два-три сата, за које време су све мушкарце оптужени и остали припадници ОВК заједно и истовремено тукли по глави и телу кундацима аутомата, песницама и ногама, наносећи им повреде, при чему је Арбен Шкупи, звани «Зифа» ножем наносио телесне повреде оштећеном [REDACTED] у виду посекотина по телу, [REDACTED] су стављали палицу у уста, а кундаком аутомата ударали у главу, а на сличан начин су тукли [REDACTED] и остале мушкарце. Пребацивали су им да их туку зато што су сарађивали са Србима, копали ровове за српску војску, а нису се прикључили ОВК, те су им говорили: «Шта сте чекали, што нисте отишли у Србију». Малолетну [REDACTED] су за то време држали у кућици чувара фабрике.

Након два-три сата путничким возилима су их преbacили у подрум хотела «Паштрик», где су противзаконито били затворени три-четири дана и ноћи, у нечовечним условима, у мрачном омањем простору, са бетонском подлогом и са само једним малим прозорчићем, без кревета, без хране, с тим да нужду врше у посудама. На излазу из подрума су стајали наоружани стражари, а само једном приликом оштећенима су дали неку питу да једу. За време њиховог боравка у подруму оптужени је заједно са Арбеном Шкупијем званим «Зифа», Бесимом Бистражинијем и још десетак припадника ОВК наставио да мучи, сексуално злоставља и повређује оштећене, ударајући их кундаком аутомата, песницама и ногама, а појединим оштећенима су по телу гасили цигарете и приморавали их да они то чине између себе. Поједине оштећене су терали да пију мокраћу из пластичних посуда, а мушкарце су испитивали о сарадњи са српским снагама и претили да ће их убити.

Малолетну [REDACTED] су након доласка у подрум повели у хотелске собе и наредили да их чисти. Док је она то чинила у једној од соба, дошао је оптужени са још једним НН припадником ОВК, затворили су врата, пришли оштећеној и почели да је гурају. Оптужени који је при себи имао нож и пиштољ, рекао је оштећеној: «Ако се не скинеш има да те убијем», након чега је малолетна оштећена, схвативши озбиљно ову претњу, а пошто је претходно и видела повређене – остале оштећене, скинула је одећу са себе, те је оптужени над њом извршио обљубу, после чега је и НН припадник ОВК, искористивши околност да је отпор оштећене сломљен, такође над њом извршио обљубу. Наредних дана је оптужени примораво малолетну оштећену да са упаљеном цигаретом наноси опекотине своме [REDACTED], што је она била принуђена да чини. Током боравка у хотелу «Паштрик» [REDACTED] је силована и у подруму пред очима [REDACTED] и осталих, а то је учинио Арбен Шкупи звани «Зифа».

Дана 13.06.1999. године у подрум је доведен [REDACTED], лице ромске националности, кога је Арбен Шкупи звани «Зифа» зауставио док је возио бицикл, ударивши га кундаком аутомата по глави и лицу, те га је противзаконито затворио у хотел «Паштрик». [REDACTED] је да би себе спасао, пошто се дружио са неким припадницима српске полиције, причао за оштећене да су сарађивали са Србима, крали и пружао им друге информације, због чега је ту остао још два дана, слободно се крећући по подруму и по хотелу са припадницима ОВК. Истога дана када је доведен [REDACTED], на

неутврђен начин је противзаконито затворен и у подрум доведен [REDACTED], такође лице ромске националности, кога је у подрум увео један припадник ОВК са дугом косом. Њему су пребацивали зато што је поставио српску заставу на кућу. Одмах по довођењу у подрум, тукло га је више припадника ОВК, међу којима и оптужени Антон Лекај, те Арбен Шкупи звани «Зифа» и Бесим Бистрижини, при чему је оптужени оштећеног ударао кундаком аутомата, а остали палицама, ногама и рукама. Наредног дана, а током свог боравка у подруму, оштећени [REDACTED] је повређиван и ножем. С обзиром да се међу затвореним лицима налазио и [REDACTED] звани «Дреница», по националности Албанац, са којим је Бајрам био у свађи и имао сукоб два-три дана пре њиховог затварања, па је [REDACTED] на неутврђени начин дошао у посед ножа и истим убоо [REDACTED] у пределу руке, изнад лакта. У тај сукоб се умешао и Арбен Шкупи звани «Зифа», те је једним дугачким ножем ударио оштећеног [REDACTED] у пределу тела, тако да је он остао крвав да лежи у врло тешком стању. Оптужени Антон Лекај, који је тада био присутан у подруму, у овом сукобу није учествовао. Након извесног времена припадници ОВК су Краснићи Бајрама извели из подрума и његова судбина је до данас неизвесна – води се као нестало лице, а по претпоставкама осталих затворених лица, толико је тешко био повређен да је највероватније подлегао повредама.

Дана 13.06.1999. године у подрум је доведен [REDACTED], лице српске националности, који је тог или претходног дана на неутврђен начин противзаконито затворен у хотел «Паштрик». Он је, најпре, држан у некој од соба хотела, а потом су га оптужени и Арбен Шкупи звани «Зифа» сместили у подрум, на себи је имао шорц и мајицу, те је молио да га не туку. Међутим, управо ту у подруму на очиглед осталих затворених лица, прилазе му Арбен Шкупи звани «Зифа» са ножем у руци, оптужени Антон Лекај и још један припадник ОВК (висока особа са брадом), ту долази до гурања и гушања и док га ова двојица држе и гурају, Арбен Шкупи звани «Зифа» му ножем одсеца уво, а потом одсечено уво ставља у уста оштећеном [REDACTED], терајући га да то једе. Оштећени [REDACTED] касније неприметно вади свом брату из уста уво и сакрива га у нечију обућу.

Тог истог дана 13.06.1999. године у вечерњим часовима оштећени [REDACTED] бива принуђен на противприродни блуд. Наиме, њега су као и остале мушкарце тог и претходног дана тукли и то оптужени кундаком аутомата, остали припадници ОВК шутирала ногама, ударали рукама, а Арбен Шкупи звани «Зифа» ножем, тако да је он био повређен по телу и то је имао расекотине по леђима и по лицу (испод ока и по челу). У таквом стању, када је био сав отечен од батина и онеспособљен за било какав отпор, прилазе му у подруму Арбен Шкупи звани «Зифа» и оптужени и над њим врше недозвољене полне радње – противприродни блуд, тако што му један ставља свој полни орган у уста, а други у чмар.

Дана 15.06.1999. године припадници ОВК пуштају на слободу, најпре малолетну оштећену [REDACTED], а касније, тог истог дана, оштећену [REDACTED], а истог дана је из хотела изашао и [REDACTED].

Преостала затворена лица – оштећеног [REDACTED] су тачно неутврђеног дана у периоду између 14.06.1999. године и 16.06.1999. године, око 02 часа по поноћи, припадници ОВК извели из хотела «Паштрик» и то тако што су оптужени и Арбен Шкупи звани «Зифа» оштећене [REDACTED] угурали у путничко возило црне боје марке «BMW», без регистарских таблица. Оштећеног [REDACTED] су ставили у гепек, Арбен Шкупи звани «Зифа» је управљао возилом, а оптужени је седео на задњем седишту са аутоматом упереним у [REDACTED]. Одвезли су их до реке Лукавац, у близини кланице «Агими», код места звано «Плинска подстаница», поред регионалног пута Ђаковица – Призрен, у намери да их ту лише живота. Након изласка из возила оштећени [REDACTED] је искористио њихову непажњу и успео да побегне, скочивши у реку, након чега је зачуо пуцње. Оштећени [REDACTED] је на том месту лишен живота, тако што су му један од њих или обојица пуцали из ватреног оружја у пределу стомака и грудног коша. Остале оштећене – [REDACTED] су други НН припадници ОВК извели из хотела «Паштрик» и одвезли у непознатом правцу, од када им се губи сваки траг.

Након неколико дана, управо на том месту је брат од ујака [REDACTED] видео тело [REDACTED] са ранама од ватреног оружја у пределу стомака и грудног коша. Поцепао је са њега парче кошуље, скинуо прстен са руке, које предмете је касније родбина препознала. Тело није могао да преузме, јер му то није одобрено од стране Штаба 137. бригаде ОВК, стационаране у Дому културе у Ђаковици.

Оштећени [REDACTED] се неко време крио по Ђаковици, код сведока [REDACTED] на тавану куће и другим местима, а потом је са ромским породицама, међу којима је била и породица [REDACTED], био смештен у избеглички камп у насељу «Брековац», који је штитио КФОР. Дана 24.08.1999. године са породицом је избегао са Косова и Метохије у Подгорицу, као што су учиниле и многобројне ромске породице. У истом периоду, а почев од друге половине јуна 1999. године са Косова и Метохије су у СРЈ избегле и многобројне српске породице, јер је у том периоду вршен прогон неалбанског становништва, као и Албанаца за које су сматрали да нису лојални ОВК, затварани су у импровизоване затворе, а поједини су и лишавани живота.

Да је оптужени Антон Лекај звани «Пинћо», заједно са Шкупи Арбеном, звани «Зифа», према коме је поступак раздвојен, Бесимом Бистражинијем, према коме је поступак због смрти обустављен и још десетак НН припадника ОВК извршио радње описане у изреци пресуде, утврђено је следећим доказима:

Из исказа сведока-оштећеног [REDACTED]
[REDACTED], који је у овом делу прихваћен од стране суда, јер је потврђен и другим доказима, утврђено је да се критични догађај десио онога дана када су из Ђаковице излазили српска војска и полиција, да су у насељу «Пискоте» испросили невесту за његовог брата [REDACTED], враћали су се кући и поред Текстилене фабрике је пролазило њих деветоро (он, [REDACTED], невеста, [REDACTED], сви Роми, те [REDACTED]

██████████ коме је отац Албанац а мајка Српкиња). Код фабрике су их зауставили припадници ОВК, било их је око дванаест, од којих зна «Зифу» и оптуженог «Пинћа», а у истрази и на претресу је спомињао и Бесима Бистражинија, кога баш не познаје добро. Затворили су мушкарце у просторије фабрике, а младу и ██████████ у просторију код чувара фабрике. Ту су све мушкарце тукли говорећи им: «Ви нисте дошли са нама да ратујете, били сте са Србима», вређали су их и псовали, пребацујући им да су сарађивали са Србима, копали ровове за српску војску. Тукли су их сви заједно песницама, ногама, кундаком аутомата, у чему је учествовао оптужени «Пинћо», «Зифа» и још једно лице чије име сведок ██████████ не зна. Њега је «Зифа» тада повређивао и ножем по телу, а ██████████ су стављали палицу у уста, ударали кундаком и он је са ██████████ највише тучен том приликом. Имали су радио-станицу «Зифа» и још један са коврџавом косом и после разговора са неким, одвели су их у хотел у Ђаковици, затворили у подрум и држали неке од њих три-четири дана (██████████), а колико су задржани он, ██████████ и остали, није се могао оштећени ██████████ прецизно изјаснити (спомињући различите временске периоде од три дана до две недеље). Сутрадан су у подрум доведена још два лица и то ██████████, кога је довело једно лице са дугом косом, а из једне од соба у хотелу у подрум су «Зифа» и оптужени довели Србина ██████████, за кога сведоку Бедрију није познато како је затворен у хотел. За време њиховог боравка у подруму, наставили су да их туку на смену – кундацима, ногама и песницама, уместо воде давали су им мокраћу да пију из неких посуда у које су претходно мокрили. Оптужени је кундаком аутомата ударао свакога од њих, а «Зифа» је упаљеном цигаретом горео њега и ██████████ Зидови подрума су били попрскани крвљу, под је био бетонски, ту су и спавали, био је само један мали прозор, а испред врата су стајали стражари, с тим што је сведок у хотелу видео око петнаестак припадника ОВК. Од хране им ништа нису давали да једу, осим једном питу. ██████████ су тукли први дан након довођења више њих, између осталих и оптужени кундаком аутомата. Наредних дана је избила свађа између ██████████, јер су они од раније били у сукобу, поводом догађаја у коме је ██████████ убоо ножем ██████████, па је ██████████ у подруму искористио прилику да му се освети и једним ножем је ударио ██████████ у пределу руке, изнад лакта, а још један припадник ОВК се умешао у сукоб и ножем ударио ██████████. Оптужени Антон Лекај у овом сукобу није учествовао, нити је предузимао било каква радње, осим што је био присутан у подруму и посматрао. Касније су припадници ОВК ██████████ одвели из подрума. Даље, из исказа сведока ██████████ је утврђено да су њега сутрадан, након довођења у подрум, силовали «Зифа» и оптужени «Пинћо», тако што му је један стављао свој полни орган у уста, а други у чмар. Такође су силовали и малолетну ██████████ и у собама и у подруму, с тим што сведок-оштећени ██████████ у истрази наводи да не зна колико их је било и шта су јој радили, а да је она спомињала да је силовао «Зифа», а на претресу је изменио свој исказ и рекао да је оптужени силовао невесту у подруму на столу, а потом «Зифа». За време њиховог боравка у подруму оптужени «Пинћо» и «Зифа» су претили да ће их убити чим их ставе у возило, а у подрум је довођен и ██████████, за кога он не зна ко га је довео, а исти је за њих давао информације да су сарађивали са Србима и крали. За Србина ██████████ у истрази је навео да му је «Зифа» ножем одсекао уво и ставио његовом брату ██████████ у уста, с тим што се у том погледу на претресу различито изјашњавао у вези присуства и учешћа оптуженог и учешћа Бистражинија у томе, наводећи на појединим претресима

да је оптужени «Пинћа» такође имао нож и да је заједно одсекао са «Зифом» уво, а на појединим претресима, да није ни био присутан, те да је уво одсекао Бесим Бистражини. Приликом суочења са сведоком потврдио је да су у том тренутку, када је Радету одсечено уво, гурали се око њега «Зифа» и оптужени «Пинћо» и још један припадник ОВК, висок растом, тако да су они то заједно урадили, с тим што он баш није видео ко је ножем секао уво.

Даље је из исказа сведока утврђено, да су једне ноћи око 02 часа, оптужени «Пинћо» и «Зифа» ставили њега и брата у ауто марке «BMW» без регистарских таблица и то тако што су ставили у гепек, «Зифа» је возио ауто, он је седео на задњем седишту, до њега оптужени «Пинћо» са упереним аутоматом њему у главу. Одвезли су их до кланице, код реке Лукавац, а када су изашли из возила, оштећени је успео да побегне, скочивши у воду и зачуо је пуцње. Тада су убили његовог брата. Остала затворена лица – су другим возилом одвезени у непознатом правцу, у вези чега се сведок изјашњавао да није видео ко их је одвезао, нити је икада сазнао шта се са њима десило. После овог догађаја се крио, а преко рођака пренео поруку шта се десило, па је овај отишао на место код кланице и ту видео тело, али му припадници ОВК нису дозволили да тело преузме.

У просторијама Округног затвора у Београду међу пет лица, оштећени препознао је оптуженог, што је констатовано записником Ки.В.бр.5/2004 од 19.05.2005. године.

Суд није прихватио исказ сведока-оштећеног у делу где наводи да је он видео када је оптужени «Пинћо» пуцао у, јер се у том делу сведок контрадикторно изјашњавао на претресима и у истрази, говорећи, најпре у истрази да је он успео да «Зифу» удари и отме аутомат, «Пинћа» је тада пуцао и убио му брата, а он је успео да побегне. На претресу је говорио да је прво «Пинћа» пуцао у његовог брата, да га је он придржао руком, а потом се бацио у воду и обојица су пуцали у њега. Осим ових контрадикторности, да оштећени није видео ко му је пуцао у брата, на то указује исказ сведока-оштећене, која наводи да ју је један-два дана после њеног изласка из подрума питао шта му је са братом, те јој причао да су повели да их убију, да је он успео да побегне, при изласку из кола. Такође и исказ сведока, где наводи да му је у првом маху испричао да је «Зифа» пуцао у његовог брата, а потом протеклом времена мењао наводе и спомињао да је оптужени пуцао, што несумњиво упућује на закључак суда да сведок-оштећени то није видео, пошто је бежао, већ је само чуо пуцње, па отуда и његове претпоставке како се то десило.

Суд, такође, није прихватио исказ сведока да је оптужени на столу у подруму силовао малолетну, јер је у истрази сведок тврдио да је она одведена у собе хотела, а после је причала да је силована, спомињући «Зифу». Тврдио је: «Ја не знам колико их је било и шта су јој радили».

Исказе сведока-оштећеног у овим деловима суд није прихватио, јер је своје наводе мењао у односу на оно што је изјављивао у

истрази, а суду није могао да пружи логично објашњење зашто је тврдио другачије, па је по налажењу суда једини мотив оштећеног [REDACTED] био да отежа положај оптуженом у кривичном поступку, пребацујући му да је извршио оне радње које су чинили други припадници ОВК, с обзиром да је оптужени једино лице које одговара пред судом за радње које је чинило више припадника ОВК.

Из исказа сведока-оштећене [REDACTED] утврђено је да су она, [REDACTED] око три сата у току дана кренули да испросе младу, да су код Текстилне фабрике срели српску војску која је била у покрету, са теретним возилима и камионима, а у повратку око 5 сати са њима су још били млада, њен стриц [REDACTED] и на истом месту код фабрике тада је била војска ОВК. Они су их зауставили, при чему је она препознала оптуженог «Пинћа» и «Зифу», јер исте зна од раније, пошто су радили на истовару шлепера за дневнице, а она је радила са запрегом. Они су још као деца били другови, заједно су крали. Увели су их у просторије фабрике, наредили им да ставе руке на зид, мушкарце су тукли кундацима аутомата. Рекли су им да их ту заустављају, зато што се нису повукли са Србима, говорећи им: «Шта сте чекали, што нисте отишли у Србију», при чему су их и псовали. Њу и невесту су одвели у кућу чувара фабрике, ту их држали око два сата, а потом одвели и затворили у подрум хотела «Паштрик». Тада је видела брата [REDACTED], који је био крвав и повређен у пределу главе и врата, па је поцепала блузу да би га превила, с тим што му је глава била сва отекала. И остали мушкарци из групе су били отечени од батина. Брат јој је рекао да су га тукли кундаком аутомата и стављали му палицу у грло. Ту у подруму су оптужени, «Зифа» и једна висока особа са брадом и други припадници ОВК, наставили да туку мушкарце, испитивали су их да ли су радили са Србима, коментарисали да неће Цигане и претили да ће их стрељати. Највише су тукли [REDACTED]. Давали су им мокраћу да пију, уместо воде, с тим што је она пила ракију из неке флаше коју је нашла ту у подруму. Од хране им ништа нису давали, осим једном питу. Оптужени «Пинћо» је невести давао упаљену цигарету да би она све редом повређивала, па је она цигаретом и свог стрица горела, што је чинила из страха. За време њиховог боравка у подруму, довели су још два лица и то дан после њих је доведен [REDACTED], а потом Србин [REDACTED], који је био у мајици и шорцу и молио да га не туку, јер кући има девојчицу која је сама. Том Србину су одсекли уво и то тако, што су око њега били оптужени «Пинћо», «Зифа» и још једна висока особа са брадом, скочили су на њега, гурали су га, настало је комешање и гужва, оптужени и «Зифа» су имали ножеве у рукама, тако да није видела ко је одсекао уво, а после су уво ставили [REDACTED] у уста да га једе.

У вези повређивања [REDACTED] сведок се различито изјашњавала. У истрази је тврдила да је њега у подруму пред њом убио «Зифа», не спомињући било какво учешће оптуженог у томе, при том објаснивши да се [REDACTED] пожалио «Зифи» да га је пре неколико дана [REDACTED] убоо ножем у свађи, након чега је «Зифа» убио [REDACTED], тако што му је један дугачак нож прогурао кроз тело у пределу груди. На претресу је сведок тврдила да је [REDACTED] прво убоо [REDACTED] ножем у срце, а потом «Пинћо» једним великим ножем у пределу слабине или бубрега, зато што је побоо српску заставу. Додала је да му је и «Зифа» задавао ударце ножем, те да није видела да ли је умро или

не. У вези силовања малолетне [REDACTED], у истрази је тврдила да је пред њом лично силовао «Зифа» и да није видела да је оптужени силовао. Иначе је објаснила, да је невеста одмах по доласку у подрум, одведена и да је дошла увече и рекла да је силована. На претресу је променила исказ и изјавила да је невеста силована на столу у подруму и да су то заједно радили «Пинћа» и «Зифа», не могавши да пружи објашњење због чега је у истрази тврдила другачије. Сведок [REDACTED] је у истрази тврдила да су [REDACTED], такође, у подруму силовали неки од тих војника УЧК, али она због мрака није видела ко је то чинио, а на претресу је тврдила да то није видела. Из исказа овог сведока је још утврђено да је [REDACTED] такође био у подруму, тако што је улазио, излазио и кретао се по просторији са неколико војника УЧК. У подруму је провела три дана и три ноћи, а након њеног изласка из подрума, у истом су остали [REDACTED], с тим што су њеног брата и [REDACTED] пустили исто вече, а невеста је изашла пре ње. Након овог догађаја са [REDACTED] се видела у Подгорици, где су избегли и он јој је причао да су његовог брата и њега повели да убију «Зифа» и «Пинћо», а он се спасио бекством. Њен брат [REDACTED] је у Подгорици извршио самоубиство.

Промењен исказ сведока [REDACTED] на главном претресу, у делу где наводи да је видела да је оптужени у подруму силовао невесту и да је оптужени великим ножем убадао [REDACTED], суд није прихватио, јер је њен исказ у том делу противречан осталим доказима и њеном исказу из истраге, сведок не може да објасни зашто тврди потпуно другачије, те је по налажењу суда очигледан њен мотив да неосновано терети оптуженог и за радње које је учинио Арбен Шкупи звани «Зифа», због тога што се једино оптуженом суди од свих актера критичног догађаја.

Из исказа сведока - оштећене [REDACTED] ([REDACTED])

[REDACTED] утврђено је да је дан када су по њу дошли сватови, када је била веридба, 12. јуни, да се она налазила код [REDACTED], одакле је дошла из села [REDACTED]. Сведок већину лица и сватова не познаје, сем младожење, његовог брата и [REDACTED] тако да се није могла прецизно изјаснити о именима и броју људи који су кренули са њом и стрицем у сватове. Код фабрике их је зауставила патрола УЧК, мушкарце су тукли, претили да ће их убити, а потом су их све одвели у подрум неког хотела у Ђаковици, где је провела три дана и три ноћи. По доласку у хотел, један од припадника ОВК, који се представио као главни, јој је рекао да мора да иде да чисти собе и док је чистила, пришла су јој двојица, од којих је препознала оптуженог Антона Лекаја, најпре на фотографији са два лица у списима предмета [REDACTED], а потом и у просторијама Окружног затвора у Београду међу пет лица. Тада су је у соби оптужени и још један мршави мушкарац са црном брадом почели да гурају, претходно затворивши врата, па јој је оптужени припретио речима: «Ако се не скинеш, има да те убијем», а при себи је имао нож и пиштољ. Уплашена за свој живот, а пошто је претходно видела и како су мушкарце тукли и шутирали у подруму, скинула је одећу са себе, па је оптужени извршио обљубу над њом, а то исто је учинио и овај мушкарац са брадом. Њих двојица су је само том приликом силовали, а још једном је силована од других. Када се вратила у подрум, испричала је шта јој се десило у соби. За време свог боравка у хотелу, више је

била у собама него у подруму, а пре него што су је пустили, није силазила у подрум, тако да не зна ко је остао од сватова. Дан-два пошто је пуштена из хотела, ишла је код [REDACTED] кући да се распита шта је са њим, па је у близини куће срела његовог брата [REDACTED], који јој је причао да су њега и [REDACTED] повели да убију, а он је успео да побегне по изласку из кола, тако да не зна шта је са [REDACTED].

Првобитни исказ сведока [REDACTED] из истраге у делу где наводи да је оптужени силовао у соби, суд је прихватио, с обзиром да су и сведок [REDACTED] као и сведок [REDACTED] изјављивали да они то нису видели, а сведок [REDACTED] је тврдила да је управо «Зифа» силовао невесту пред њеним очима, што јасно потврђује да су ови сведоци у истрази верно презентирали догађај, те је малолетна [REDACTED], изјашњавајући се о лицу које је силовало у соби, управо указала на фотографију оптуженог Антона Лекаја, а потом га препознала у просторијама Округног затвора у Београду. Суд није прихватио измењен исказ сведока [REDACTED] на главном претресу да је њу оптужени силовао на столу у подруму, с обзиром да сведок нема логично објашњење зашто то није ни поменула у истрази, то у истрази нису тврдили ни сведоци [REDACTED], сведок [REDACTED] тврдећи да он не зна колико их је било и шта су јој радили, а сведок [REDACTED] да је «Зифа» силовао невесту пред њеним очима, а да није видела да је «Пинћо» силовао, што све упућује на несумњив закључак суда да су својим измењеним исказима на главном претресу у овом делу, сведоци-оштећени хтели да неосновано припишу оптуженом и оне радње које је извршио Арбен Шкупи звани «Зифа», с обзиром да је оптужени једини актер догађаја коме се суди.

Из исказа сведока [REDACTED] утврђено је да је [REDACTED] испрошена у кући свог стрица [REDACTED], у насељу «Пискоте» у Ђаковици, онога дана када су се повлачиле српска војска и полиција из Ђаковице, убрзо су у град ушли припадници ОВК и почели да прогањају и затварају оне становнике, за које су сматрали да су сарађивали са српском војском и полицијом. У сватовима је било око девет-десет лица, заједно са [REDACTED], [REDACTED] и његовим комшијом [REDACTED]. Убрзо су сазнали од пријатеља и комшија да су сватови ухваћени и затворени од припадника ОВК код Текстилне фабрике. Након три-четири дана, вратила се њихова [REDACTED], а увече истог дана и [REDACTED], са причом да су од стране припадника ОВК затворени и малтретирани, најпре у Текстилној фабрици, а потом у хотелу «Паштрик». [REDACTED] је само плакала и мајци испричала да је силована од стране припадника ОВК у подруму и у собама хотела. [REDACTED] је имао повреде на глави, крио се неко време, а после месец дана је убијен. [REDACTED] је и сам био затворан од стране припадника ОВК у Јунику, па је цела породица после седам месеци избегла у Србију. Исказе ових сведока суд је прихватио, јер су ови њихови наводи потврђени и осталим изведеним доказима.

Из исказа сведока [REDACTED] утврђено је да се након изласка српске војске и полиције из Ђаковице у јутарњим часовима чула пуцњава и ОВК је ушла у град око 12-13 часова. Он тај дан није излазио, али је сутрадан изашао на бициклу, када је заустављен од стране Арбена Шкупија званог «Зифа», који га је ударао кундаком аутомата у главу и по лицу. Одвео га је у хотел «Паштрик», у подрум у коме је затекао [REDACTED], његовог брата [REDACTED] са невестом, [REDACTED],

████████████████████. Они су затворени један дан пре њега и били су пребијени. С обзиром да се дружио са неким припадницима српске полиције, да би спасао свој живот, био је присиљен да припадницима ОВК прича за остале затворене да су сарађивали са Србима, крали и саопштава друге информације. Била је једна посебна просторија где су их испитивали, а у хотелу је било око педесетак припадника ОВК. У хотелу је провео два дана и две ноћи и видео када је «Зифа» секао уво ██████████ и дао другоме да поједе, а поред њега истицао се и Бесим Бистражини, висок око два метра, за кога сведок ██████████ мисли да је био командант у подруму и који је поред палице и неким нељуштеним дрветом тукао затворене. Највише су тучени ██████████. ██████████ су тукли зато што је постављао српску заставу, глава му је била потпуно разбијена и био је у врло тешком стању. Терали су их да једни друге горе цигаретама, пију мокраћу. Били су наоружаји аутоматима, пиштољима и ножевима. Када је он пуштен из хотела, тада су изашли и ██████████, а остали мушкарци – ██████████ и ██████████ су остали још у подруму, с тим што су ██████████ и ██████████ били врло тешко повређени.

Исказ сведока ██████████ у напред наведеном делу суд је прихватио, јер је сагласан исказима напред наведених сведока, са којима се уклапа у једну логичну целину. Суд није прихватио исказ овог сведока у делу где наводи да оптуженом није надимак «Пинћо», већ Тони, с обзиром да је овај надимак оптуженог несумњиво доказан многобројним доказима – исказима сведока, а несумњиво потврђен ██████████. Такође, суд није прихватио исказ сведока да оптужени није био у хотелу «Паштрик» и да није учествовао у овим догађајима, јер је сведок неуверљиво тврдио да га није видео, а приликом сведочења је у неколико наврата нехотице чак споменуо име «Пинћо», изговарајући се да је то неко друго лице. Приликом суочења са сведоком-оштећеним ██████████, суд је утврдио да је сведок ██████████ на неколико дана пре доласка на претрес ишао код сведока-оштећеног ██████████ и од њега тражио да опрости оптуженом крв свога брата ██████████, тј. да га не терети, јер ће му убити и другог брата који живи ██████████, а ако му опрости, саградиће му кућу на Косову. Према томе, имајући у виду да је исказ овог сведока у делу где негира присуство оптуженог демантован бројним доказима, да сведок ██████████ негира неспоран надимак оптуженог, да и сам потврђује да је ишао код сведока-оштећеног ██████████ пре суђења, те код чињенице да сведоку ██████████ браћа и сестре живе у ██████████, очигледно је намера овог сведока да својим исказом помогне оптуженом да избегне кривичну одговорност, па тај део исказа сведока ██████████ суд није прихватио.

Из исказа сведока ██████████ утврђено је да се критични догађај десио 12.06.1999. године, у шта је сведок потпуно сигурна, јер се она ██████████, а сутрадан је била ██████████ свадба, који је ██████████. Након четири до пет дана после свадбе, код ње кући је дошао ██████████, потпуно модар, крвав и претучен, са повредама испод ока и на челу, опекотинама од цигарета по руци. Испричао јој је да су припадници ОВК затворили сватове у подрум хотела, да су их тукли, злостављали, гасили цигарете по телу, приморавали да пију мокраћу, да су

█ младу силовали и да су то чинили «Пинћо» и «Зифа», да су једном Србину одсекли уво ножем. Даље јој је испривчао да су █ убили «Зифа» и «Пинћо», а он је успео да измакне од убиства, објаснивши да су их њих двојица одвели на реку Лукавац, код кланице у граду и Плинске подстанице, те да је он успео да побегне скочивши у реку, а █ су убили пуцајући из аутомата. Код ње се █ крио два дана на тавану, а њен супруг █ се тада налазио код друге жене, па му је █ преко комшија и рођака пренео ову информацију. █ је са припадницима КФОР-а ишао на то место код кланице, заиста видео █ тело, са њега скинуо прстен и поцепао део кошуље. Када је хтео да преузме тело, та процедура је морала да се обави уз дозволу Штаба 137. бригаде ОВК. Он је ишао и тамо, али није успео да добије дозволу, а наредних дана су почели да им пуцају у електричне водове испред куће, тако да више нису смели да се интересују око тога. █ је почео да се крије, јер су га претходно узимали из куће и са посла и малтретирали. На Радио Ђаковици су дали погрешну информацију да се █ тело налази у масовној гробници у насељу «Ђафа Морина», са погрешним именом █ и позивали родбину да тело преузме. Прстен скинут са █ руке је она препознала, пошто му је исти она и поклонила, а препознала га је по шарамима – плетеницама у облику слова «Х». Кошуљу је препознала █ супруга █, пошто га је она и спремала за свадбу, а такође и █ сестра █, удата █. Такође из исказа сведока █ утврђено је да је оптужени познат по надимку «Пинћо» и да га је након уласка ОВК у Ђаковицу, после 11. јуна 1999. године виђала по граду са «Зифом», у колима тамне боје, а истих су се Роми плашили, јер су били на гласу, везано за разне злочине у том периоду.

Исказ овог сведока суд је у потпуности прихватио, јер је јасан, уверљив и уклапа се у једну логичну целину са осталим, од стране суда прихваћеним доказима.

Из исказа сведока █ утврђено је да је овај сведок о страдању његовог брата █ најпре чуо од породице и то да је на дан његове свадбе са осталим сватовима заробљен код Текстилне фабрике и да је касније убијен и то да га је убио «Зифа», а оптужени је био са њим у друштву, у вези чега је чуо и гласине по граду и на послу. Касније је чуо преко Радио Ђаковице да се његово тело налазило у насељу «Ђафа Морина» у Ђаковици. Са █ није имао нормалан контакт, јер се овај крио по граду. Са припадницима КФОР-а је отишао код Плинске подстанице у близини реке Лукавац, где је чуо да је убијен █. Хтео је да иде и █ најстарији брат █, али му нису дозволили. Видео је █ тело, на отвореном простору, положено на земљи поред реке, са ранама од куршума у пределу стомака и срца. На себи је имао јакну, панталоне и кошуљу, па је поцепао део кошуље и понео, а са руке му је скинуо прстен, који је био успомена од његове супруге █, јер га је она поклонила █, па је исти дао својој супрузи, а оно парче кошуље послао је █, односно својој █. Тело није преузео, пошто му то није дозволио Штаб ОВК смештен у Дому културе, коме се обраћао ради преузимања тела.

Исказ сведока █ у наведеном делу суд је прихватио, јер је потврђен и другим доказима и то исказом сведока-оштећеног █ и сведока █, те сведока █).

Суд једино није прихватио наводе сведока [REDACTED] да је [REDACTED] тело видео на три до четири дана од дана покушаја [REDACTED] свадбе, јер се из исказа сведока [REDACTED] утврђује да је то било после две недеље, а у прилог томе говоре и искази других сведока ([REDACTED] [REDACTED] о времену њиховог боравка у хотелу «Паштрик».

Из исказа сведока [REDACTED]

[REDACTED], утврђено је да је он оснивач невладине Организације за киднапована и нестала лица са Косова и Метохије, а да је иначе живео у [REDACTED] и био присутан у време оружаног сукоба, тако да му је познато да су се југословенска војска и полиција повукли 12.06.1999. године, одмах после тога из правца Чабрата су ушли припадници ОВК. Пошто он држи [REDACTED], видео је тог 12. јуна 1999. године оптуженог, кога зна по надимку «Пинћо», са већом групом припадника ОВК, када је дошао да [REDACTED]. Пошто је и сам ромске националности, познато му је да су Роми прогањани после уласка ОВК, јер су и његовог таста убили, а жену му тукли. Прогањани су зато што су припадници ОВК мислили да су Роми били уз Србе. Такође му је познато да су ОВК у том периоду имали илегалне затворе, где су затварали људе. О догађајима из хотела «Паштрик» и затварању ромских сватова, сазнао је од свог рођака [REDACTED] који су [REDACTED] избегли у [REDACTED], а на чијем прихвату као избеглих лица је и сам био ангажован. Од њих је чуо да су се враћали са младом коју су испросили и не знајући да су на пункту код Памучног комбината уместо југословенске војске, тада стајали припадници ОВК, од којих су били заустављени и заробљени. Том приликом су били тучени, а потом пребачени у хотел «Паштрик», где је то малтретирање настављено. Од [REDACTED] је чуо да су припадници ОВК, «Зифа» и оптужени «Пинћо» силовали [REDACTED], тако што му је један стављао полни орган у уста, а други у чмар, те, такође, да су та двојица силовали и невесту, а поред њих, силовали су је и други припадници ОВК. То исто му је потврдио и [REDACTED], а причали су му и да је Србину [REDACTED] одсечено уво, да су их терали да пију мокраћу, гасили им цигарете по телу. [REDACTED] је имао видне повреде по телу, рану испод браде и на глави четири копче, које повреде су му нанели још док су били на пункту код фабрике, а на два прста су му нокти били чупани. [REDACTED] је имао ожиљке од ножа на леђима, те су обојица имали ожиљке на телу од гашених цигарета. За [REDACTED] су му причали да га је, најпре, [REDACTED] ударио ножем по телу, а потом га је «Зифа» ножем ударио у стомак и он је пао. Нису спомињали да је оптужени том приликом било какве радње предузимао. Такође му је [REDACTED] причао да је у хотелу била једна канцеларија где су их уз батине испитивали, шта су радили током рата. [REDACTED] му је причао да су [REDACTED] и остале пустили после три дана, а њега, [REDACTED] су још задржали. Једне ноћи су њега и [REDACTED] извели «Зифа» и «Пинћо» возилом марке «BMW» црне боје, без регистарских таблица и одвезли их до кланице «Агими», да би их тамо убили. Другим возилом марке «Лада» су одвежени [REDACTED] [REDACTED], од стране других припадника ОВК и о њима [REDACTED] није знао ништа да каже. У вези страдања његовог брата [REDACTED] му је први пут испричао да је у њега пуцао «Зифа», а оптужени био ту присутан, те да је он успео да се спасе бекством и скакањем у реку. У каснијим навратима, пошто је са њим више пута о томе разговарао, причао му је да је оптужени «Пинћо» пуцао у

брата, а он се спасао отимањем аутомата од «Зифе» и скакањем у реку, када је пуцао у његовом правцу Бистражини Бесим, који је био недалеко одатле, на једном узвишењу.

Из исказа сведока [REDACTED] и писмених доказа, списка киднапованих и несталих лица у периоду од 01.01.1998. до 31.12.2003. године на подручју Ђаковице МУП-а Србије, СУП-а Ђаковице и списка киднапованих Срба на Косову и Метохији од 13.06.1999. године до 01.03.2001. године Црквено-Народног одбора и Црвеног крста, те извештаја СУП-а Ђаковица, ИКМ Јагодина од 08.02.2005. године утврђено је да тела [REDACTED] нису пронађена и још увек се воде као нестала лица, с тим што је [REDACTED] као нестало лице проглашен умрлим са даном [REDACTED]

Исказ сведока [REDACTED] у наведеном делу суд је прихватио, јер је потврђен и осталим изведеним доказима, као и исказом сведока [REDACTED], који потврђује да је могуће да је он сведоку [REDACTED] на тај начин презентирао догађај (спомињући једном «Зифу», а други пут «Пинћа» да му је пуцао у [REDACTED]), објашњавајући да је због свега што му се десило, био изгубљен.

Из исказа сведока [REDACTED] утврђено је да је свадбена поворка од 9-10 лица, у којој су били њен [REDACTED] који се женио, заробљена онога дана када је српска полиција напуштала Ђаковицу и када је ОВК ушла у град. Она је спремала ручак за сватове и чекала, а пошто их није било, изашла је да се распита и сазнала да су сватови затворени у Текстилној фабрици и после пребачени у хотел. Ишла је до неког пункта ОВК, али јој нису дозволили да приђе. Није знала шта се са њима десило неколико дана, док јој [REDACTED] није преко рођака пренео поруку да се он крије и да се састану код школе. Тада га је видела повређеног, модрог и отеченог, са посекотином испод ока и бrade. Причао јој је да су били заробљени, тучени и малтретирани, да су двоје убили и то [REDACTED]. Спомињао је оптуженог «Пинћа» и «Зифу» да су га тукли, силовали, стављали полне органе у уста, те, такође, да су њих двојица силовали [REDACTED], као и други припадници ОВК. Такође јој је испричао да су неке затворене ослободили, а неке су возили аутима, стављајући их у гепек и кабину, између осталих, њега и [REDACTED] су оптужени «Пинћо» и «Зифа» одвели до кланице и бензиске пумпе и тамо је убијен [REDACTED], а он је успео да побегне. Спомињао је да је то «Пинћа» урадио, а «Зифа» био присутан. За [REDACTED] се не сећа шта јој је рекао у вези његовог убиства. Из исказа овог сведока је још утврђено да јој је [REDACTED] причао да је био на том месту код бензиске пумпе и кланице и видео [REDACTED] тело, али није смео да га узме, већ је само са њега поцепао парче кошуље и донео јој, а она је препознала да је то део [REDACTED] кошуље, јер га је управо она спремала за свадбу.

Из исказа сведока [REDACTED] утврђено је да су [REDACTED] и [REDACTED] њена [REDACTED], а да у време ратних дејстава она није била код куће, те није ни имала нормалан контакт са [REDACTED], који се крио, све док није избегао из Ђаковице. Са њим се чула телефоном и рекао јој је да је [REDACTED]

убијен, без неких детаља, а пре него што је избегао са Косова, састала се са [REDACTED] на кратко и тада јој је показао парче кошуље, које је она препознала да је то парче од [REDACTED] кошуље. [REDACTED] је имао посекотине испод десног ока.

Из исказа сведока - оштећене [REDACTED] утврђено је да је она становала у [REDACTED] и да су њеног [REDACTED] из куће отели припадници ОВК, које она не познаје и не може се изјаснити када је то било. Од [REDACTED] зване [REDACTED] је чула да је са њима ([REDACTED], младом и другима) био затворен у подруму хотела «Паштрик» и [REDACTED], те да су га убили Албанци, али да не зна ко је то учинио. Такође јој је причала да је у подруму [REDACTED] ножем повредио [REDACTED] и он је пао и искрварио. Иначе је њен муж [REDACTED] неки дан пре затварања имао сукоб са [REDACTED], који је становао у близини њихове куће. Тело њеног супруга никада није нађено. Оптуженог не познаје.

Исказе сведока [REDACTED] суд је прихватио, јер су на битне околности сагласни са исказима сведока [REDACTED] те се уклапају у једну логичну целину.

Из исказа сведока - оштећене [REDACTED] утврђено је да је њихов [REDACTED] био жив све до 12. јуна 1999. године, када му је [REDACTED] избегла у Подгорицу, а он остао у Ђаковици. После тога нису га више ни чули, ни видели. Његова супруга је од [REDACTED] сазнала да је био заробљен у хотелу «Паштрик» и мучен, једно уво му је одсечено, а после тога убијен код кланице. [REDACTED] јој је рекао да је он то сазнао од једног Рома који је, такође, био затворен, вођен код кланице, али се спасао бекством, скочивши у воду. Тело [REDACTED] није пронађено.

Читањем [REDACTED] утврђено је да се нестали [REDACTED] проглашава за умрлог, а као дан његове смрти сматра се [REDACTED].

Из исказа сведока [REDACTED] утврђено је да је она 34 године живела у Ђаковици, коју је напустила 16. јуна 1999. године. Оптуженог познаје, јер је радила у [REDACTED] у близини куће, у којој је живео са породицом, код католичке цркве. Зна да му је надимак «Пинћо», да је рођен у [REDACTED] и да му је отац [REDACTED]. Одмах по повлачењу војске и полиције СРЈ видела га је у центру града, у црној униформи, са пушком, са већом групом припадника ОВК, како се весели. Даље је из исказа овог сведока утврђено да је у ноћи између 30. јуна и 01. јула 1999. године од стране припадника ОВК одведена њена мајка, из свог стана у центру града на информативни разговор, од комшија из зграде је чула да су је одвели Арбен Шкупи звани «Зифа», оптужени и још три лица – Зека, Морина и Беса. Касније је њено тело пронађено на албанском гробљу Брековац. Познато јој је да су у Ђаковици постојали у том периоду затвори ОВК и то у бившој аутошколи, испод Чабрата, у хотелу «Паштрик». Од родбине су јој у том периоду сем мајке, страдали муж, стрина и кума, а према њеном сазнању,

убијени су од стране припадника ОВК. Сведок је, иначе, запослена у [REDACTED]

Исказ овог сведока суд је прихватио, јер је, у делу који се односи на надимак оптуженог «Пинћо» и његово присуство у Ђаковици после повлачења војске и полиције СРЈ, потврђен и другим доказима (исказом сведока [REDACTED]), а сем тога, сведок је несумњиво међу пет лица препознала оптуженог у просторијама Окружног затвора у Београду што је констатовано записником о препознавању [REDACTED] и своје наводе категорично потврдила приликом суочења са оптуженим на претресу,

Из исказа сведока [REDACTED] утврђено је да је она од рођења живела у [REDACTED], па све до 15. јула 1999. године, када је избегла одатле, због терора који су вршили припадници УЧК према Србима и Ромима, у ком периоду су отети њен брат и свекрва, а после убијени. Оптуженог није познавала, све док није почео да долази код њене [REDACTED] кући, а то је било након повлачења српске војске и полиције (10., 11., 12. јун 1999. године). Долазио је у униформи, имао пушку, носио нож са спољње стране десне ноге, а на глави је имао црни качкет. Претио је њеној [REDACTED] да ће је убити и узимао ствари из куће за штаб, којим догађајима је она више пута присуствовала. Када се распитала о њему, сазнала је да се зове Антон Лекај, а чула је да га комшије њене [REDACTED] оловљавају са надимком «Пинћо», те је сазнала да је живео у [REDACTED]. Познато јој је да су у том периоду припадници УЧК затварали људе у хотелу «Паштрик», где је и њен [REDACTED] био затворен, затим у државној Аутошколи «Старт», те да су код кланице и «Старта», на изласку из Ђаковице, на путу Ђаковица-Призрен, са десне стране припадници ОВК стрељали људе. Знала је и Арбена Шкупија званог «Зифа», који је становао код суда и са њим се у том периоду сукобила, када је њеном комшији [REDACTED] украо кола. Иначе је за оптуженог и «Зифу» у том периоду у Ђаковици чула да су код фабрике «Емин Дураку» зауставили ромску сватовску поворку, да су их малтретирани, затворили у хотел «Паштрик» и да је оптужени неку циганку силовао, да су их терали да мокре и то пију, а да су [REDACTED] одсекли уво. Такође је чула да су у насељу Брековац припадници КФОР-а направили шаторе, да су сместили Роме, јер су припадници ОВК исте прогањали и убијали.

Исказ овог сведока суд је прихватио, јер је сагласан напред наведеним исказима других сведока, а своје наводе је категорично потврдила и приликом суочења са оптуженим.

Суд је имао у виду да је сведок описујући оптуженог у истрази изјавила да је имао светлу косу (иако оптужени има кестењасту косу). Међутим, управо наводи овог сведока да је оптужени увек носио качкет и да је само једном имала прилике да га види без качкета, објашњавају ову несагласност у опису и не доводе у сумњу закључак суда да је овај сведок у том периоду виђала оптуженог, што уосталом, својим исказима потврђују и сви други напред наведени сведоци.

Из исказа сведока [REDACTED] утврђено је да је оптуженог Антона Лекаја [REDACTED] приводио због крађе неке продавнице,

пошто је радио као [REDACTED]. Он је тада био малолетан, имао је надимак «Пинћо», становао је [REDACTED] и дружио се са Арбеном Шкупијем звани «Зифа», који је такође познат полицији као извршилац кривичних дела тешке крађе. Чуо је 1998. године да је Пинћо отишао у ОВК, познато му је да је командант ОВК Оперативне зоне «Дукађини» био Рамуш Харадинај. Иначе, сматра да се полиција из Ђаковице организовано повукла 12.06.1999. године.

Исказ овог сведока суд је прихватио, јер је сагласан исказима напред означених сведока, а и сам оптужени потврђује да га је сведок [REDACTED] приводио.

Из исказа сведока [REDACTED] утврђено је да је радио као [REDACTED] и да су се на том подручју, за време рата, као и на целом Косову и Метохији водиле борбе између српске војске и полиције, с једне стране и припадника УЧК, са друге стране, што је све било пропраћено и бомбардовањем НАТО пакта. Полиција је више дана имала уличне борбе у насељу Чабрат у Ђаковици са припадницима УЧК, обученим у црне униформе. Командант Оперативне зоне «Дукађини» (област Ђаковица, Дечани, Пећ и др.) био је Рамуш Харадинај. Оптуженог не познаје, само је чуо за њега да је припадник ОВК, те да је човек Рамуша Харадинаја задужен за Ђаковицу, а има сазнање и да је живео у улици [REDACTED].

Исказ овог сведока суд је прихватио, јер се са осталим наведеним доказима уклапа у логичну целину.

Из исказа сведока [REDACTED] утврђено је да је током рата он био [REDACTED], да је на ромске куће постављао српске заставе да би их заштитио од Срба. Носио је униформу и повукао се са Косова са српском војском и полицијом, пошто су Роми били изложени претњама и прогонима. У том периоду из куће му је отет [REDACTED], који је касније и убијен. Даље је утврђено да овај сведок оптуженог не познаје.

Суд није прихватио измењени исказ овог сведока да оптуженог познаје, јер је становао близу њега у [REDACTED]), с обзиром да се овај сведок изричито изјаснио још у истрази да оптуженог не познаје и да је чуо да је он мали и дебео, а на претресу није пружио никакво логично објашњење зашто мења исказ, па имајући у виду да и опис оптуженог као и адреса становања не одговарају ономе што је утврђено на основу исказа осталих сведока, то исказ овог сведока у том делу није могао бити прихваћен.

Читањем превода правноснажне пресуде [REDACTED] [REDACTED], утврђено је да у личним подацима означено да је надимак оптуженог «Пинћо», а оштећени из овог предмета [REDACTED], такође зна оптуженог под надимком «Пинћо».

Увидом у дактилоскопски картон за оптуженог достављен од стране [REDACTED] утврђено је да је оптужени рођен [REDACTED]

[REDACTED], да му је као адреса пребивалишта означена улица [REDACTED], а да је његов надимак «Пинћо».

Читањем [REDACTED]

[REDACTED], утврђено је да је оптужени [REDACTED], дактилоскопиран ради утврђивања идентитета, те да је утврђено да је отисак [REDACTED] на достављеном сињалектичком материјалу идентичан са отиском [REDACTED] Лекај Антона [REDACTED] ради утврђивања идентитета, односно да се ради о истом лицу.

Читањем извештаја из казнене евиденције за оптуженог [REDACTED]

Читањем извештаја МУП-а Србије, СУП-а Ђаковица, Одељења криминалистичке полиције бр.2689/04 од 25.10.2004. године, утврђено је да се оружани део ОВК на подручју Оперативне зоне «Ђукађини» састојао од оружаних војних формација припадника ОВК, формација ФАРК-а и градских и сеоских наоружаних снага етничких Албанаца, тзв. милиције са око 5.250 бораца. Сви оружани елементи етничких Албанаца на предметном подручју били су под командом и руководством Рамуша Харадинаја, као команданта штаба Оперативне зоне, са потпуном ингеренцијом да управља и контролише исте. Такође је утврђено да су на подручју СУП-а Ђаковица у селима Глођане и Јуник, општина Дечани, у селима Јабланица и Поношевац, као и у подруму хотела «Паштрик» и у згради АМД «Старт» у Ђаковици припадници ОВК створили илегалне затворе.

Читањем превода извештаја команданта Генералштаба КФОР-а, потпуковника Benedetto Speranza од 25. јуна 2006. године утврђено је да су италијанске снаге КФОР-а ушле у Ђаковицу дана 13. јуна 1999. године, а да је од дана 08. августа 1999. године око сто војника из италијанског контингента смештено у хотелу «Паштрик», где су остали око годину дана.

Читањем извештаја МУП-а Србије, Ресора јавне безбедности Управе криминалистичке полиције, Службе за откривање ратних злочина, [REDACTED] утврђено је да је [REDACTED] а да од родбине има [REDACTED]

Из исказа сведока [REDACTED]

[REDACTED], утврђено је да је оптужени био припадник ОВК, да се њима прикључио у Јунику, те да су пре него што је почело бомбардовање, живели у улици [REDACTED], а да су се накнадно преселили у [REDACTED]. Та кућа у којој су становали [REDACTED] је власништво [REDACTED], односно [REDACTED], а ту у близини се налази и кућа [REDACTED], у којој је оптужени као мали боравио [REDACTED].

Суд није прихватио исказе ових сведока у делу где наводе да оптуженом није надимак «Пинћо», с обзиром да је напред наведеним доказима, како писменим, тако и исказима многобројних сведока, те правноснажном пресудом [REDACTED], несумњиво потврђено да је оптуженом надимак «Пинћо». Такође, нису прихваћени искази ових сведока у делу где наводе да се оптужени са њима налазио у Албанији од априла до јула месеца 1999. године све време, с обзиром да су се сведоци на ове околности различито изјашњавали, тако да су њихови искази међусобно контрадикторни, а такође су у контрадикторности и са одбраном оптуженог у овом делу, с обзиром да оптужени тврди да су неким камиончићем отишли у Албанију, а сведоци [REDACTED] да су отишли трактором, затим, оптужени тврди да су били смештени у једној малој кући, те да је само његова породица била у тој кући и да је свако од њих имао своју собу, сведок [REDACTED] тврди да су били у једној кући са власником те куће и да су у једној просторији били она, муж и троје деце, а у другој просторији је био власник те куће, а сведок [REDACTED] наводи да су они били у једном пословном простору где је било више породица и да је његова породица била у једној соби, а да је власник тога био у засебној кући. Такође није прихватио ни исказ сведока [REDACTED] у овом делу, с обзиром да је овај сведок у истрази тврдио да је оптуженог видео у Албанији у мају месецу 1999. године, а на главном претресу је тврдио да га није видео у Албанији и да је видео само његовог оца. Стога, имајући у виду ове контрадикторности, те несумњиво доказано присуство оптуженог током јуна месеца 1999. године у Ђаковици, од стране бројних сведока, исказе [REDACTED] суд није прихватио у овом делу, јер су тим исказима хтели да помогну оптуженом да избегне кривичну одговорност.

Суд је ценио исказе сведока [REDACTED]

[REDACTED], саслушаних замолним путем у [REDACTED], који су се у својим исказима изјашњавали да су у неколико наврата виђали оптуженог у Албанији, у месту Бајрамцури, те је нашао да су искази ових сведока без утицаја на закључак суда да је оптужени учествовао у критичном догађају, с обзиром да ни један од ових сведока није потврдио да је оптуженог видео у периоду од 12. до 16. јуна 1999. године у Албанији, а током поступка је несумњиво доказано присуство оптуженог у овом периоду у Ђаковици. Овим сведоцима чак није познато ни оно што је током поступка исказима бројних сведока несумњиво доказано, а то је да је оптуженом надимак «Пинћо» и да је био припадник ОВК, већ се на те околности изјашњавају да они то не знају, да су га неколико пута виђали у Албанији и што произвољно закључују да је он тамо боравио три месеца, не може се прихватити, јер они нису били са оптуженим свакодневно да би могли извести такав закључак, па су својим исказима хтели да помогну оптуженом да избегне кривичну одговорност, јер је бројним напред наведеним исказима сведока несумњиво утврђено присуство оптуженог у Ђаковици, након повлачења војске и полиције СРЈ, односно од 12. јуна 1999. године па надаље и несумњиво је утврђено на основу исказа оштећених [REDACTED] учествовање оптуженог у критичним догађајима у периоду од 12. до 16. јуна 1999. године.

Да се критични догађај одиграо у периоду од 12. јуна 1999. године до најкасније 16. јуна 1999. године, несумњиво је утврђено следећим доказима и то: сведок-оштећена [REDACTED] је изјавила да је њена [REDACTED] а да је она у подруму била затворена три дана и три ноћи, те да је дан-два после њеног изласка из подрума срела [REDACTED]. Сведок [REDACTED] несумњиво потврђује да су 12. јуна 1999. године сватови кренули да узму младу за [REDACTED], а у то је сигурна јер се она [REDACTED] породила, а после четири до пет дана од тог покушаја свадбе, код ње кући је дошао отечен од батина [REDACTED] [REDACTED]), са вешћу да му је [REDACTED] убијен, а да је он успео да побегне. Сведок-оштећени [REDACTED] и сведок-оштећена [REDACTED], иако се не могу прецизно изјаснити о датумима, у својим исказима наводе да када су кретали за младу, код фабрике «Емин Дураку» су видели српску војску у покрету, а у повратку су на истом месту били припадници ОВК, од којих су и заробљени. Сведок [REDACTED] наводи да је у подруму провела три дана и три ноћи. Сведок [REDACTED] у свом исказу наводи да је он у подрум затворен сутрадан, након одласка српске војске и полиције, а свадбена поворка је затворена дан пре њега. Сведок [REDACTED] у свом исказу наводи да су се српска војска и полиција из Ђаковице повукли 12.06.1999. године, што потврђује и сведок [REDACTED], некадашњи [REDACTED]. Сведок [REDACTED] наводи да је кћерку удавао у време повлачења српске војске и полиције.

На основу писмених доказа и то из извештаја Војне поште бр.1122-1 Инт.бр.С1/608-2 од 11.02.2005. године утврђено је да се са подручја општине Ђаковица војска повукла 12.06.1999. године, а из извештаја СУП-а Ђаковица, ИКМ Јагодина од 08.02.2005. године утврђено је да су се последњи припадници полиције повукли дана 12.06.1999. године.

Напред означене писмене доказе, као и исказе сведока у овом делу, суд је прихватио као јасне и међусобно сагласне, те је време извршења као битно обележје овог кривичног дела несумњиво утврђено. И поред немогућности оштећеног [REDACTED] да се прецизно изјасни о времену проведену у подруму хотела «Паштрик» и дану његовог изласка, из исказа сведока [REDACTED], који су у том делу сагласни, а које су га виделе након изласка из подрума, несумњиво се утврђује да је то било најкасније до 16. јуна 1999. године.

Да је оружани сукоб (како унутрашњи, тако и међународни) на Косову и Метохији трајао до 20. јуна 1999. године утврђено је на основу писмених доказа и то читањем извештаја Војне поште 1122-1 Инт.бр.С1/608-2 од 11.02.2005. године, из ког произилази да се војска СРЈ повлачила са Косова и Метохије у периоду од 10. до 20. јуна 1999. године и да је то била активност која је подразумевала борбено обезбеђење, а последњи већи напад ОВК је био 15.06.1999. године у рејону села Сајковац, СО Подујево.

Према томе, потписивањем Војнотехничког споразума о Косову 09.06.1999. године, оружани сукоб и рат нису аутоматски окончани, већ је то био почетак успостављања мира и управо тим споразумом у чл.2. тачка 2. под е) је предвиђено да ће кампања бомбардовања бити укинута (до тада

суспендована) по комплетном повлачењу снага СРЈ, а КФОР задржава овлашћење да, ако буде неопходно, силом обезбеди испуњење обавеза из споразума.

Одредбом чл.6. IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године и чл.3. Допунског протокола I уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава међународних оружаних сукоба, јасно је прописано да примена конвенције и овог протокола престаје на територији страна у сукобу општим завршетком војних операција. Како повлачење оружаних снага СРЈ, уз борбено обезбеђење представља војну операцију, то је сасвим јасно да се међународно хуманитарно право, укључујући одредбе о ратним злочинима, примењује до тренутка постизања мира и окончања војних операција, а што се на Косову и Метохији догодило 20. јуна 1999. године. Овакав став је заузело и Тужилаштво Хашког трибунала у својим оптужењима за догађаје на Косову. Тиме се јасно потврђује да је почетак и крај унутрашњег и међународног оружаног сукоба фактичко питање и везује се за једно шире подручје, у конкретном случају, цело подручје Косова и Метохије, па је стога потпуно ирелевантно што у време критичног догађаја на једном ужем подручју (Ђаковица) нису вођене борбе, јер су се војска и полиција са тог подручја повукле 12.06.1999. године, али су борбе вођене између ОВК и Војске СРЈ (у време повлачења војске) на другим подручјима Косова и Метохије.

Да је оптужени Антон Лекај био припадник ОВК у оквиру Оперативне зоне «Ђаковица» потврђује у својој одбрани и сам оптужени, те његова мајка и брат и бројни сведоци који су га виђали у униформи ОВК, као и фотографија у списима предмета [REDACTED], на којој је са [REDACTED]. Међутим, одбрана оптуженог да му никада командант није био Рамуш Харадинај и да је ОВК напустио 22.04.1999. године, демантована је бројним доказима.

Пре свега, лицима које оптужени спомиње да су њему били команданти – Бедри Шаљи, Рустему Бериши, као и лицима из даљег командног састава Ил Морини, Елтону Жерки, Пермету Вуљи, командант је био Рамуш Харадинај, што је несумњиво утврђено писменим доказима – својеручно потписаним наредбама Рамуша Харадинаја, као команданта штаба Оперативне зоне «Ђаковица» (Метохијске равнице). Стога је јасно да је Рамуш Харадинај био и оптуженом командант, јер је био командант лицима, која оптужени спомиње да су били његови команданти. Иако ове наредбе датирају из јула месеца 1998. године, стање је остало непромењено и током оружаног сукоба, када је неприкосновени командант свим јединицама ОВК у оквиру Оперативне зоне «Ђаковица» (Ђаковица, Дечане, Пећ, Клина и Исток) био Рамуш Харадинај, што се потврђује писменим доказима – извештајем МУП-а Србије, СУП-а Ђаковица од 25.10.2004. године и од 08.02.2005. године, те увидом у шематски приказ Оперативне зоне «Ђаковица» БИА Републике Србије, као и из исказа сведока [REDACTED], бивших радника СУП-а Ђаковица. Иначе, на ширем подручју општине Ђаковица деловале су 132. и 137. бригада ОВК, што у својој одбрани потврђује и сам оптужени, а из исказа сведока [REDACTED] се утврђује да је у Дому културе, у центру Ђаковице, по повлачењу војске и полиције СРЈ, био штаб 137. бригаде ОВК, чији је командант био Рамуш Харадинај.

Да оптужени ОВК није напустио 22.04.1999. године, већ да је и даље био припадник ОВК и да је у време критичног догађаја (од 12. до 16. јуна 1999. године) био у [REDACTED] и у догађају као припадник ОВК учествовао, потврђено је бројним доказима. Пре свега, исказима сведока-оштећених [REDACTED] [REDACTED], који га несумњиво препознају као припадника ОВК и учесника догађаја из хотела «Паштрик». Сведок [REDACTED] га чак познаје од раније, јер је она радила са запрежним колима, а он са Арбеном Шкупијем, званим «Зифа» на истовару шлепера за поједине фирме. Сведоци-оштећени [REDACTED] су га међу више лица несумњиво препознали у просторијама Окружног затвора у Београду. Сведок [REDACTED] га је видео у Таковици испред своје [REDACTED], када је са више припадника ОВК после повлачења војске и полиције дошао да пере ауто. Сведок [REDACTED], која несумњиво добро познаје оптуженог, јер је радила у [REDACTED] у близини [REDACTED], где је оптужени становао и зна да му је отац [REDACTED], да је рођен у [REDACTED], такође га је видела у црној униформи са пушком у Таковици преко пута суда, после повлачења српске војске и полиције, са већом групом припадника ОВК, који су се веселили. И овај сведок га је несумњиво препознала у просторијама Окружног затвора у Београду међу више лица.

Сви га они знају под **надимком «Пинћо»**, који оптужени негира, јер га везује за критични догађај. Међутим, исказима ових сведока, као и на основу бројних суочења са оптуженим, а посебно [REDACTED]

несумњиво је утврђено да је оптужени то лице са надимком «Пинћо» који надимак је означен и у овој пресуди, за коју оптужени потврђује да се односи на њега. То исто се утврђује и увидом у дактилоскопски картон за оптуженог, где је означен његов надимак «Пинћо», као и тачан датум његовог рођења, [REDACTED], потврђен са два извода из [REDACTED]

[REDACTED]. Да је оптуженом надимак «Пинћо» потврђује и сведок [REDACTED], бивши радник [REDACTED], који га је приводио још као малолетника, а оптужени ово не спори. Његов надимак «Пинћо» и присуство у Таковици после повлачења војске и полиције потврђује и сведок [REDACTED], јер је у том периоду више пута, наоружан и у униформи, долазио код њене [REDACTED], узимао ствари и претио, а она била присутна. Сведок [REDACTED] је, такође, виђала оптуженог, кога зна по надимку «Пинћо» и Арбена Шкупија, званог «Зифа» у возилу тамне боје, током јуна месеца 1999. године, након одласка војске и полиције, а после уласка ОВК у град.

Исказе ових сведока у овом делу суд је прихватио као јасне, међусобно сагласне и потврђене и писменим доказима, тако да је потпуно ирелевантно што су два сведока ([REDACTED]) описујући оптуженог из тог периода, спомињале да је имао светлу косу (иако му је коса кестењаста), јер то објашњавају тиме да је био ошишан и носио качкет, а бројни други искази сведока и писмени докази ни једног момента не доводе у питање несумњиви закључак суда да је управо оптужени лице са надимком «Пинћо» и да је као

припадник ОВК јуна месеца 1999. године био у Ђаковици, после повлачења војске и полиције СРЈ, те учествовао у догађајима, описаним у изреци пресуде.

1.) Да је оптужени заједно са Арбеном Шкупијем, званим «Зифа», Бесимом Бестрижинијем и другим за сада непознатим припадницима ОВК извршио радње описане у тачки 1.) изреке пресуде (противзаконито затварање сватовске поворке код фабрике «Емин Дураку», одвођење у хотел и др.), несумњиво је утврђено из исказа сведока-оштећеног [REDACTED], сведока-оштећене [REDACTED], чији искази су у том делу сагласни, своје наводе су категорично потврдили и приликом суочења са оптуженим, а потврђени су и једним делом исказом сведока -оштећене [REDACTED].

Наиме, сведок [REDACTED] почев од свог првог саслушања у истрази и касније на претресима, несумњиво потврђује да је оптужени «Пинћо» био међу припадницима ОВК, који су их зауставили код Текстилне фабрике «Емин Дураку», потом ту затворили и тукли (кундаком аутомата, ногама, рукама, а «Зифа» наносио повреде и ножем), те након тога, пребацили их у подрум хотела «Паштрик», где је та тортура још драстичније настављена (гашење цигарета по телу, примораване да пију мокраћу, сексуално злостављање и претње да ће их убити), а све то уз пребацивање да су сарађивали са Србима, копали ровове за српску војску. Сведок [REDACTED], такође потврђује да су наредних дана у подрум доведени [REDACTED], за које не зна како су лишени слободе, али наводи да је [REDACTED] у подрум довело неко лице са дугом косом, а одмах по довођењу оптужени га је ударао кундаком аутомата, а остали припадници ОВК на исти начин, као и песницама «Зифа». За [REDACTED] наводи да је из неке од соба у хотелу спуштен у подрум и да су га у подрум спустили оптужени и «Зифа».

Сведок [REDACTED] такође потврђује ове наводе сведока [REDACTED], износећи и у истрази и на претресу да су оптужени «Пинћо» и «Зифа», које она зна од раније, били међу припадницима ОВК, који су их зауставили код Текстилне фабрике, уз коментар: «Шта сте чекали, што нисте отишли за Србију», мушкарце су тукли кундацима аутомата, а затим затворили њу и невесту у кућицу чувара фабрике, држали их два сата, а потом све одвели у подрум хотела «Паштрик», где је она видела повређеног брата [REDACTED] и остале мушкарце отечене од батина. У подруму је малтретирање, мучење и телесно повређивање настављено. Мушкарце су тукли кундацима аутомата, ногарама од столица, палицама, испитујући их да ли су радили за Србе, терали их да пију мокраћу, коментарисали да неће Цигане, горели их цигарама и терали да то чине између себе. Сутрадан су у подрум међу њих доведени, најпре, [REDACTED], а касније и [REDACTED], који су такође тучени и повређивани.

Сведок-оштећена [REDACTED] се различито изјашњавала у погледу присуства оптуженог када су их зауставили код фабрике, спомињући да никога тада од припадника УЧК није препознала, па потом да је оптужени био ту када су их зауставили, а на главном претресу од 13.09.2006. године је појаснила своје наводе, објашњавајући да она оптуженог тада није видела када су их зауставили, али је од [REDACTED] чула да је био, с тим што је сигурна да их је оптужени возио колима од фабрике до хотела.

Према томе, имајући у виду категоричне исказе сведока [REDACTED] и [REDACTED] у овом делу, које је суд прихватио јер су међусобно сагласни, те посредна сазнања сведока [REDACTED], као и њено непосредно сазнање, тј. да их оптужени вози колима од фабрике до хотела, несумњиво је утврђено да је оптужени био присутан када су их зауставили код Текстилне фабрике и да је извршио радње ближе описане у тачки 1.) изреке пресуде.

а) Да је оптужени извршио радње описане под ставом а) тачке 1.) изреке пресуде (силовање тада малолетне [REDACTED] у соби хотела «Паштрик») утврђено је на основу исказа сведока оштећене [REDACTED], који је дала у истрази 10.09.2004. године, а потом потврдила на главном претресу од 13.09.2006. године. Наиме, приликом свог првог саслушања у истрази сведок-оштећена [REDACTED] на фотографији која у списима носи ознаку број [REDACTED], на којој се налазе два лица, указује да је лице у црним панталонама, са аутоматом око врата и качкетом на глави, једно од лица које ју је силовало. Оптужени признаје да је он на тој слици у црној одећи и са аутоматом, те качкетом на глави, на коме стоји обележје УЧК. Сведок-оштећена [REDACTED] га препознаје и у просторијама Окружног затвора у Београду међу пет лица, што је констатовано записником о препознавању [REDACTED] године. Иначе је објаснила да су је силовали први дан по доласку у подрум, да јој је један који се представио као главни рекао да мора да иде да чисти собе, што је она и учинила и док је чистила собе, силовала су је двојица, за које не зна како се зову, али је оптуженог препознала на фотографији и у Окружном затвору у Београду, као једног од њих. Објаснила је да су затворили врата од собе, гурали је, оптужени је био много опасан, имао је при себи нож и пиштољ, те јој рекао: «Ако се не скинеш, има да те убијем». Пошто је претходно видела да су у подруму тукли мушкарце, уплашено од тога и од ове претње, скинула је одећу са себе, након чега је оптужени над њом извршио обљубу, а потом је то исто учинио и овај други припадник УЧК, кога она описује да је нешто виши растом од оптуженог, мршав и са брадом.

Њене наводе – да се то силовање дешавало у соби, посредно потврђују у истрази својим исказима сведок-оштећени [REDACTED] и сведок-оштећена [REDACTED], јер с обзиром да се то дешавало у соби хотела, а они су били у подруму, они нису видели да ју је оптужени силовао, већ је она када је сишла у подрум саопштила да је силована и да због тога нема образа да долази у кућу [REDACTED]. Сведок [REDACTED] потврђује да је малолетна [REDACTED] силована и у соби, што им је саопштила, а што она није видела, и у подруму пред њеним очима, што је учинио «Зифа» и што је она видела. Сведок [REDACTED] потврђује да је [REDACTED] силована и у соби и у подруму.

Према томе, силовање у соби је несумњиво учинио оптужени, а потом још један НН припадник ОВК са брадом, а силовање у подруму је извршио Арбен Шкупи звани «Зифа», што је сведок [REDACTED] видела, јер се дешавало пред њеним очима. И у истрази је то јасно навела саопштивши: «Преда мном ју је лично силовао један кога знам по надимку «Зифа». Ја нисам видела да је «Пинћа» силовао невесту», што овај сведок и није могла да види, јер се то дешавало у некој од соба хотела.

Да је малолетна [REDACTED] критичном приликом заиста силована од оптуженог, потврђују у својим исказима и сведоци, који у вези догађаја имају посредна сазнања, односно били су у контакту са оштећенима после догађаја. Тако сведок [REDACTED] наводи да му је [REDACTED] причао да су невесту силовали «Зифа», «Пинћо» и сви из «Зифине» групе. То исто му је причао и [REDACTED]. Сведок [REDACTED] такође наводи да јој је [REDACTED] причао да су [REDACTED] младу силовали «Зифа» и «Пинћо». Сведок [REDACTED] је видела малолетну [REDACTED] са уједима око врата, а од [REDACTED] је чула да су је напаствовали «Пинћа», «Зифа» и још пуно особа.

Иако сведок [REDACTED] у истрази каже да је по силаску у подрум [REDACTED] рекла да нема образа да долази у њихову кућу, јер је силована, а да он не зна колико их је било и шта су јој радили, [REDACTED] је непосредно после догађаја био у контакту са [REDACTED], нешто касније са [REDACTED], те [REDACTED] и свима њима је причао да је између осталих лица младу [REDACTED] силовао и оптужени «Пинћо», што јасно указује да је без обзира што он то није видео, јер се дешавало у соби, али је то сазнање имао, пошто је [REDACTED] по силаску у подрум њима причала шта јој се десило, те његове наводе из истраге да је помињала само «Зифу», управо допуњују својим исказима ови сведоци, којима је он причао непосредно после догађаја шта се десило, а када су му сећања била знатно свежија него у истрази. Осим тога, и [REDACTED] је сведоку [REDACTED] причао да су невесту силовали «Зифа» и «Пинћо» и сви из те «Зифине» групе. Сведок [REDACTED] такође потврђује да је након три-четири дана од свадбе њена [REDACTED] дошла кући, само је плакала, са причом да су је силовали припадници ОВК. Њен отац [REDACTED] наводи да то нису имале образа да му одмах саопште [REDACTED], већ је то после дужег времена сазнао од њих, а да је [REDACTED] као силоватеља помињала «Пинћа». Сведок [REDACTED] је такође у том периоду у Баковици чула да је оптужени «неке Цигане из сватовске колоне малтретирао, а једну Циганку силовао», пошто се она распитивала за оптуженог, будући да је долазио и претио њеној мајци. Уосталом, и на главном претресу сведок-оштећена [REDACTED] плаче и показује на оптуженог да је силовао, наводећи да га је препознала и у затвору и на фотографији, а своје наводе је категорично потврдила и приликом суочења са оптуженим.

Стога је суд, исказ оштећене [REDACTED] из истраге прихватио, као јасан и уверљив, те потврђен бројним посредним доказима и утврдио да је оптужени [REDACTED] силовао у соби, на начин како је то описано у изреци пресуде под ставом а) тачке 1.)

Исказе сведока-оштећених [REDACTED] са претреса где наводе да је оптужени силовао оштећену на столу у подруму, суд није прихватио, јер они немају логично објашњење зашто то у истрази нису ни помнели, а закључак суда је да су те радње, које је извршио «Зифа» (према наводима сведока-оштећене [REDACTED] из истраге), хтели да припишу оптуженом, с обзиром да једини он одговара пред судом.

Такође је из сагласних исказа сведока-оштећене [REDACTED] и сведока-оштећене [REDACTED] утврђено да је оптужени терао малолетну оштећену

██████████ да са упаљеном цигаретом наноси опекотине по телу свом ██████████, што је она била принуђена да чини.

б) Да је оптужени, заједно са Арбеном Шкупијем званим «Зифа» извршио радње описане под ставом б) тачке 1.) изреке пресуде (недозвољене полне радње – противприродни блуд над оштећеним ██████████), утврђено је из исказа сведока – оштећеног ██████████, који у истрази наводи да су га у подруму силовали «Зифа» и «Пинћо», тако што му је један стављао свој пенис у уста, а други га силовао у анус отпозади. На главном претресу од 20.12.2005. године сведок ██████████ такође понавља да су га силовали «Зифа» и «Пинћо», тако што му је «Пинћа» стављао свој пенис у уста, а «Зифа» у анус, с тим што је испољио извесну дозу несигурности у односу на учешће оптуженог, а за «Зифу» је сигуран, да би на крају појаснио да су имали неке црне капе на глави, али с обзиром да су само њих двојица тада била у подруму, потврђује да су то они учинили. Сведок ██████████ такође у истрази наводи да су ██████████ у подруму силовали неки од војника УЧК, али због мрака она није видела ко је то учинио. На главном претресу од 13.09.2006. године сведок ██████████ наводи да је то силовање било сутрадан по њиховом довођењу у подрум, с тим што сада спомиње да га је оптужени силовао отпозади, а «Зифа» му је стављао полни орган у уста. Из исказа сведока ██████████ утврђено је да му је ██████████, између осталог, причао да су «Зифа» и Антон Лекај звани «Пинћо» силовали ██████████, тако што му је један стављао полни орган у уста, а други отпозади, а то исто је чуо и од ██████████. Сведок ██████████ такође потврђује да јој је супруг ██████████ причао да су га злостављали, стављали му полне органе у уста, тукли га и силовали, те с тим у вези је помињао «Зифу» и «Пинћа».

Према томе, из исказа ових сведока несумњиво је утврђено да су над сведоком – оштећеним ██████████ у подруму вршене недозвољене полне радње, односно да је онако претучен и отечен од батина, принуђен на противприродни блуд, стављањем полних органа у уста и анус, а имајући у виду исказ сведока ██████████, који више пута понавља да су то учинили «Зифа» и «Пинћо», његова несигурност ко је шта радио том приликом и да ли је оптужени у томе учествовао, је потпуно отклоњена чињеницом да је и ██████████ такође видео да су оптужени и «Зифа» силовали оштећеног ██████████, тако што му је један стављао полни орган у уста, а други у анус, те је то причао сведоку ██████████, чији је исказ суд у том делу прихватио, јер је потврђен исказом сведока – оштећеног ██████████, који је, такође ово исто причао сведоку ██████████, као и исказом сведока ██████████, па је стога несумњиво утврђено да је оптужени извршио радње описане под ставом б) тачке 1.) изреке пресуде.

в) Да је оптужени заједно са Арбеној Шкупијем званим «Зифа» и још једним припадником ОВК извршио радње описане у ставу в) тачке 1.) изреке пресуде (учествовао у тешком телесном повређивању ██████████) утврђено је из исказа сведока – оштећене ██████████, која је у том делу доследно понављала и у истрази и на претресу, да она није видела ко је ██████████ одсекао уво и ставио ██████████ у уста да једе, јер је око њега била гужва,

појаснивши на претресу да су у том тренутку око [REDACTED] били «Пинћо» и «Зифа» са ножевима у рукама и једна висока особа са брадом, да су скочили на њега, дошло је до комешања, гурали су га и држали, па је један од њих одсекао [REDACTED] уво. Сведок [REDACTED] у истрази и на претресу тврди да је «Зифа» одсекао уво [REDACTED], с тим што је мењао исказ у том делу и тврдио да је то учинио Бесим Бистражини, а да оптужени и није био присутан. Сведок [REDACTED] је више пута понављао да је уво [REDACTED] одсекао «Зифа». Ове несагласности око учествовања оптуженог у повређивању [REDACTED] су отклоњене приликом суочења сведока – оштећеног [REDACTED] и сведока – оштећене [REDACTED] на главном претресу од 21.12.2005. године, где је несумњиво утврђено да се догађај десио на начин како је то описала сведок [REDACTED], јер је и сам [REDACTED] тада потврдио да су у повређивању учествовали «Зифа», «Пинћо» и једна висока особа, а такође је присуство оптуженог и учествовање у томе потврдио и приликом суочења са сведоком [REDACTED].

Стога је несумњиво утврђено да је оптужени учествовао у овом догађају на начин како је то сведок [REDACTED] описала на главном претресу (комешање и гурање) од 21.12.2005. године, а с обзиром да су и сведок – оштећени [REDACTED] више пута поновили да је «Зифа» одсекао уво оштећеном [REDACTED], то је суд то и прихватио.

2.) Да је оптужени заједно са Арбеном Шкупијем званим «Зифа» извршио радње описане у тачки 2.) изреке (учествовао у убиству оштећеног [REDACTED] и покушај убиства оштећеног [REDACTED]), утврђено је из исказа сведока – оштећеног [REDACTED], потврђеног исказима бројних сведока, који о догађају имају посредних сазнања (сведок [REDACTED], сведок [REDACTED], сведок – оштећена [REDACTED], сведок – оштећена [REDACTED], сведок [REDACTED], сведок [REDACTED]).

Наиме, сведок-оштећени [REDACTED], почев од првог испитивања у истрази, па на свим претресима понавља идентичну причу да су њега и [REDACTED] једне ноћи око 02 часа, оптужени «Пинћо» и «Зифа» ставили у путничко возило марке «BMW», без регистарских таблица и то тако што су [REDACTED] ставили у гепек, «Зифа» је управљао возилом, он је седео на задњем седишту, а до њега оптужени «Пинћо» са упереним аутоматом према њему. Тада је знао да ће их убити, с обзиром да су «Зифа» и «Пинћа» још у подруму причали да ће их убити, чим их ставе у возило. Истом приликом су неки други припадници ОВК ставили [REDACTED] у друго возило и одвезли их у другом правцу, тако да не зна шта се са њима десило. Њега и [REDACTED] су одвезли до кланице и плинске подстанице, код реке Лукавац и ту су зауставили возило. Он је успео да побегне, скочивши у реку и чувши пуцње, а [REDACTED] су тада убили. После неколико дана његов [REDACTED] је на том месту видео [REDACTED] тело, али му припадници УЧК нису дозволили да га преузме.

Исказ сведока – оштећеног [REDACTED] суд је у овом делу прихватио, јер је идентичну причу, коју је понављао током целог поступка саопштио и лицима са којима је непосредно био у контакту након догађаја, па тако, најпре, [REDACTED] код које се крио на тавану два дана, одмах после догађаја, рекавши јој: «Убили су [REDACTED] «Пинћа» и «Зифа», а он је успео да се спасе, скочивши у реку.

Објаснио јој је да је то било код реке Лукавац и плинске подстанице. Сведок [REDACTED] наводи да је [REDACTED] био «изгубљен» и да је за једног од ове двојице рекао да је пуцао. Преко комшија и рођака је обавестио свога [REDACTED] о овоме, па је исти са припадницима КФОР-а био код плинске подстанице и реке Лукавац, видео [REDACTED] тело, поцепало парче кошуље са њега и скинуо му прстен, који је она препознала, јер му га је она и поклонила, а део кошуље је препознала [REDACTED], која га је spremала за свадбу, као и [REDACTED]. [REDACTED] тело није могао да преузме, јер му је требала дозвола из штаба 137. бригаде УЧК, коју није добио.

Ове наводе је потврдио и сведок [REDACTED], који у том периоду, пошто је био код друге жене, а [REDACTED] се крио, није био у директном контакту са [REDACTED], али је преко родбине и на послу сазнао да му је [REDACTED] убијен и да је то учинио «Зифа», а да је оптужени био са њим у друштву. Видео је [REDACTED] тело баш на месту поред реке Лукавац и плинске подстанице, где [REDACTED] наводи да се догађај десио. Имао је две ране на телу од куршума и то у пределу срца (грудног коша) и стомака.

Сведок [REDACTED] такође наводи да јој је [REDACTED] причао да су њега и [REDACTED] повели да убију «Зифа» и «Пинћо», а он се спасао бекством.

Сведок [REDACTED], приликом првог разговора са [REDACTED], након његовог спашавања бекством, сазнаје да су њега и [REDACTED] повели да убију «Зифа» и «Пинћо», код бензиске пумпе и кланице, он се спасао, а [REDACTED] су убили. После је видела парче [REDACTED] кошуље, који јој је донео [REDACTED] и који је видео тело [REDACTED] код бензиске пумпе, на том месту где јој је [REDACTED] причао да је убијен и она је препознала кошуљу, јер га је она spremала за свадбу.

Сведок [REDACTED] такође потврђује да му је [REDACTED] причао да су њега и [REDACTED] «Пинћо» и «Зифа» одвезли црним возилом марке «BMW», без таблица, код кланице, један од њих је био у гепеку, са намером да их тамо убију. Он је успео да се спасе бекством, скочио је у воду, а [REDACTED] су убили, с тим што му је о овом догађају више пута причао, па је једном спомињао да је пуцао «Зифа»; а «Пинћо» био ту присутан, а други пут је причао да је «Пинћо» пуцао.

Суд је прихватио исказ сведока [REDACTED] у делу, у коме наводи да су њега и [REDACTED], оптужени и «Зифа» повели да убију код кланице и плинске подстанице, да се он спасао бекством и скакањем у реку, а да је после тога зачуо пуцње, јер је овај део исказа потврђен бројним доказима – исказима сведока који имају посредних сазнања о догађају.

Међутим, суд није прихватио исказ сведока [REDACTED] управо у делу где наводи да је видео да му је оптужени «Пинћо» пуцао у [REDACTED], а он да је отео аутомат од «Зифе», јер је сведок у том делу био контрадикторан, спомињући једном да су обојица, и «Зифа» и «Пинћо» пуцали за њим, па је нелогично како је «Зифа» могао да пуца, ако му је он отео аутомат, а имајући у виду да је после догађаја сведоку [REDACTED] најпре причао да је «Зифа» пуцао у [REDACTED], па потом други пут да је «Пинћо» пуцао, што прича и на претресу, следи логичан закључак да он није видео ко му је пуцао у [REDACTED], већ је одмах по изласку из

возила побегао, скочивши у реку Лукавац, након чега је зачуо пуцње. То у свом исказу потврђује и сведок [REDACTED], када наводи да ју је [REDACTED] питао за [REDACTED], говорећи: «Не знам шта је са њим, можда су га убили», те спомињући да је он «побегао од кола», а пре тога је био са [REDACTED].

Иако оштећени [REDACTED] није видео на који начин је његов [REDACTED] убијен, суд несумњиво закључује да је тада и на том месту [REDACTED] убијен, тако што су обојица (оптужени и «Зифа») или један од њих пуцали у пределу грудног коша (срца) и стомака [REDACTED], а само после неколико дана сведок [REDACTED] ([REDACTED]) на том истом месту, поред реке види тело [REDACTED], скида прстен, који препознаје његова [REDACTED] и цепа парче кошуље, које препознају [REDACTED].

Овај закључак суда да је тада и на том месту убијен [REDACTED] ничим није доведен у сумњу, а околност да се не зна тачно да ли је пуцао оптужени или «Зифа» или обојица, оптуженог не ослобађа одговорности, јер је он учествовао у радњи извршења дела, његова намера је била да се одведу код кланице и убију ([REDACTED]), где су иначе припадници ОВК вршили ликвидације, што у свом исказу потврђује и сведок [REDACTED].

Оптужени учествује у радњи извршења, тако што заједно са «Зифом» вози оштећене [REDACTED] и [REDACTED] до места где намеравају да их убију, држи уперен аутомат према [REDACTED] на задњем седишту возила, док је [REDACTED] у гепеку, а све ове радње предузима у циљу да се ова два лица одведу до кланице и тамо лише живота. [REDACTED] успева да побегне, чуо је пуцње, тако да је његово убиство остало у покушају, а [REDACTED] је тада и на том месту убијен. Чињеница да се не може утврдити да ли је оптужени том приликом пуцао, не ослобађа га одговорности, јер и под претпоставком да је само «Зифа» пуцао, оптужени ове радње прихвата као заједничке и своје. Они заједно учествују у лишењу живота [REDACTED], јер су га заједно, обојица наоружани, довели на место извршења дела, са намером да га ту убију. Оптужени даје знатан допринос лишењу живота [REDACTED], свестан је заједничког деловања и ово дело хоће као своје, те у радњи извршења учествује као саизвршилац, наоружан, водећи оштећеног [REDACTED] на место где ће бити убијен, што је и учињено.

Из исказа сведока-оштећеног [REDACTED], као и посредних сазнања сведока [REDACTED] је утврђено да су исте ноћи другим возилом (марке «Лада») НН припадници ОВК одвезли оштећене [REDACTED] у другом правцу, недалеко од места где су одвезли [REDACTED] и од тада им се губи сваки траг.

Суд је ценио исказ сведока-оштећене [REDACTED] у делу где наводи да је она више била по собама него у подруму, те да је приликом једног враћања у подрум уочила да [REDACTED] нема, па јој је [REDACTED] рекао да је покушао да побегне кроз прозор, те су га ухватили, одсекли му главу и бацили га у воду, међутим, ова верзија догађаја нема потврду ни у једном изведеном доказу, јер из исказа сведока – оштећеног [REDACTED] и сведока [REDACTED] се утврђује да су након изласка из подрума [REDACTED] у подруму остали [REDACTED].

Евентуално одсуство из подрума може се објаснити чињеницом да је у хотелу постојала соба, у којој су оштећени одвођени и уз батине испитивани, што у свом исказу наводи и сведок [REDACTED] и сведок [REDACTED], наводећи да му је то причао [REDACTED], а и оштећени [REDACTED] је из једне такве собе спуштен у подрум, што наводи и сведок [REDACTED], као и сведок [REDACTED], када тврде да је [REDACTED], већ био у хотелу, у некој од соба, па је међу њих у подрум доведен. Осим тога, сведок [REDACTED] наводи да два дана уопште није била у подруму, а пошто су је пустили из собе хотела, она није ни силазила у подрум и не зна ко је од затворених остао.

Суд је оцењујући исказе сведока – оштећених [REDACTED] имао у виду да се ради о необразованим лицима, да су приликом догађаја који су описивали били у посебном психичком стању, због страха за свој живот, мучени, понижени и претучени, трпели су телесне и душевне болове, као и да је од догађаја прошло више од шест година, те је имао у виду да су на претресу оптуженог теретили и за радње које је учинио Арбен Шкупи звани «Зифа», мотивисани чињеницом да је оптужени једини актер догађаја коме се суди, па је у том правцу суд критички разматрао мењање исказа ових сведока и углавном прихватио њихове наводе из истраге, те њихове сагласне наводе, као и наводе који су потврђени другим исказима сведока, који о самом догађају имају посредних сазнања.

То што су сведоци – оштећени мењали своје исказе, не указује да се догађај није десио, нити да оптужени у догађају није учествовао, већ је резултат напред наведених разлога, а од стране суда прихваћени су делови њихових исказа, који су међусобно сагласни, који нису мењани у односу на наводе из истраге и који су потврђени другим доказима и исказима сведока, који о догађају имају посредних сазнања, а који су након догађаја били у непосредном контакту са оштећенима и чули од њих шта им се десило.

Да је Ослободилачка војска Косова (ОВК, УЧК), чији је припадник био и оптужени, у периоду након потписивања Војнотехничког споразума о Косову од 09.06.1999. године и после повлачења војних и полицијских снага СРЈ настојала да успостави потпуну контролу над територијом Косова и Метохије и у том циљу **вршила прогон неалбанског становништва** указује, како овај догађај потврђен свим напред изнетим доказима, тако и искази сведока, који су били принуђени да напусте Косово и Метохију и који у својим исказима наводе да су били хапшени, прогањани, а поједини њихови ближњи и убијени, што се види и из исказа сведока [REDACTED], којој су током овог периода убијени мајка, муж, стрина и кума, затим из исказа сведока [REDACTED], којој су припадници ОВК отели брата и свекрву, а потом их убили, те из исказа сведока [REDACTED], коме су отели и убили братанца, затим из исказа сведока [REDACTED], коме су убили [REDACTED], а и сам је био хапшен од стране припадника ОВК и затворен у «Јунику», као и сведок [REDACTED]. Сви они су припадници неалбанског живља (Срби, Роми, Египћани) и после повлачења оружаних снага СРЈ неко време су се крили, поједини били смештени у избегличком кампу у насељу «Брековац», који је чувао КФОР, а потом су избегли са подручја Косова и Метохије.

На основу свега напред наведеног, несумњиво је утврђено да је оптужени као припадник једне од страна у оружаном сукобу (ОВК, УЧК), а за време оружаног сукоба и у уској вези са њим, према цивилном становништву, које није директно узело учешћа у непријатељствима, а за које је сматрао да су лојални другој страни у оружаном сукобу, заједно са другим припадницима ОВК учествовао у **противзаконитом затварању** девет лица (лишавању слободе и држању затворених без икакве правне процедуре, које затварање није било неопходно због безбедности или других разлога, већ је искључиво било због њихове етничке припадности или претпоставке да су сарађивали са другом страном у оружаном сукобу), те према њима и још два лица која су на неутврђен начин противзаконито затворена ([REDACTED]) вршио **нечовечна поступања** (држање у нехуманим условима у мрачном, омањем подруму, без кревета, са бетонском подлогом, без хране и воде, приморавајући их да пију мокраћу), **мучења**, (ударали су мушкарце кундацима аутомата, ногама, рукама, палицама, с тим да изнуде признање од њих о сарадњи са српским снагама, **повреде телесног интегритета** (поред тога што су ударани кундацима, ногама, рукама, палицама по свим деловима тела, где су им наносене повреде, повређивали су их и ножевима – одсецање увета [REDACTED] [REDACTED], наносене су посекотине ножем по телу [REDACTED], палицом и кундаком [REDACTED], појединим оштећенима су по телу наносене опекотине упаљеном цигаретом и терали су оштећене да то чине између себе), **силовања** (малолетне [REDACTED]), као и недозвољене полне радње – противприродни блуд према [REDACTED], **убиство** ([REDACTED]) и покушај убиства ([REDACTED]).

Овакве радње оптуженог представљају тешко кршење хуманитарног права, јер је он припадник једне од стране у оружаном сукобу (ОВК, УЧК), а оштећени као цивили, који нису узели директно учешће у непријатељствима имају статус заштићених лица, сходно IV Женевској конвенцији о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године и Допунском протоколу I о заштити жртава међународних оружаних сукоба и Допунском протоколу II о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба.

Одредбом чл.3. став 1 под а) и ц), те чл.27. став 1 и 2 IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године, те одредбом чл.51., 75. и 76. Допунског протокола I уз женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава међународних оружаних сукоба, те одредбом чл.4. тачка 1. и 2. под а) и е) и чл.13. Допунског протокола II о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба прописано је да ће се према цивилним лицима поступати у свакој прилици човечно, без икакве неповољне дискриминације заснованој на раси, боји коже, вери, убеђењу и слично и у том циљу забрањени су у свако доба и на сваком месту повреде које се наносе животу и телесном интегритету ових лица, нарочито све врсте убистава, осакаћења, свирепости и мучења, повреде личног достојанства, нарочито увредљиви и понижавајући поступци. Са њима ће се у свако доба поступати човечно и нарочито ће бити заштићени од сваког насиља или застрашивања, а жене ће посебно бити заштићене против сваког напада на њихову част, а нарочито против силовања. Према овим лицима су забрањени акти или претње насиљем, којима је главни циљ да шире терор међу цивилним

становништвом, а уколико се нађу у власти стране у сукобу, поступаће се хумано у свим приликама према њима.

Оптужени као припадник једне стране у оружаном сукобу је био у обавези да поштује напред наведене одредбе и да им обезбеди поштовање у свакој прилици. Жртве су били цивили, обични, беспомоћни, недужни људи (сватовска поворка), нису представљали било какву реалну претњу за безбедност оптуженог и других припадника ОВК. Једини разлог за овакво поступање према њима је њихова етничка припадност (Роми, Египћани, Срби), а противзаконито је затворен и један Албанац – ██████████, коме је отац ██████████, а мајка ██████████, због претпоставке да су сарађивали са Србима, јер се нису повукли у време оружаног сукоба, те су стога припадници ОВК сматрали да они њима нису лојални.

Овакви поступци према њима су у директној вези са оружаним сукобом, имали су за циљ да им се изнуди признање о њиховој сарадњи са другом страном у сукобу и јасно им је стављено до знања да морају да напусте територију Косова и Метохије, што су преживели оштећени и учинили.

Суд је ценио одбрану оптуженог да он у критичном периоду није био припадник ОВК, да је био у Албанији, да његов надимак није «Пинћо» и да радње описане у изреци пресуде није извршио, међутим, овакву одбрану оптуженог суд није прихватио, јер је срачуната искључиво на избегавање кривичне одговорности, демонтована је бројним напред наведеним доказима, којима је несумњиво утврђено да је оптужени то лице са надимком «Пинћо», да је био припадник ОВК у критичном периоду и да је извршио радње ближе описане у изреци пресуде.

Квалификујући такве радње оптуженог, суд налази да у њима стоје сва битна обележја кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл.142. став 1 КЗ СРЈ, у вези са чл.22. КЗ СРЈ, јер је оптужени као припадник наоружане војне формације, кршећи правила међународног права за време рата и оружаног сукоба, заједно са другим припадницима своје формације, према цивилном становништву извршио противзаконита затварања, нечовечна поступања, мучења, повреде телесног интегритета, силовања, једно убиство и један покушај убиства, при чему је био свестан свог дела и хтео је његово извршење, поступајући на тај начин са директним умишљајем.

Суд није прихватио правну квалификацију Тужилаштва да у радњама оптуженог стоје обележја кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл.142. став 1 Основног кривичног закона, по коме је за ово дело максимална запрећена казна четрдесет година затвора, већ је применио закон који је важио у време извршења дела (чл.142. став 1 КЗ Савезне Републике Југославије) и који је блажи за учиниоца, са максималном запрећеном казном од двадесет година затвора, а сходно чл.4. КЗ СРЈ.

Како није било околности које би искључивале кривичну одговорност оптуженог, суд га је за извршено кривично дело огласио кривим.

Полазећи од опште сврхе изрицања кривичних санкција из чл.5. став 2 КЗ СРЈ, те сврхе кажњавања из чл.33. КЗ СРЈ, суд је одлучујући о врсти и висини кривичне санкције према оптуженом, ценио све околности предвиђене чл.41. КЗ СРЈ, које утичу да казна буде мање или већа. Од **олакшавајућих околности** оптуженом је узео у обзир околност да је у време извршења кривичног дела [REDACTED], без довољно животног искуства, тако да су сурови ратни услови негативно утицали на његову младост и формирање и развој његове личности, те околност да пре извршења овог дела [REDACTED], затим да је сада [REDACTED], ожењен, отац једног малолетног детета старог пет година, те је ценио [REDACTED]

Од **отежавајућих околности** суд је ценио тежину извршеног кривичног дела и настале последице, затим нарочиту безобзирност коју је оптужени испољио приликом извршења дела, која се огледа у томе да су оштећени били потпуно недужна и незаштићена лица, која ничим нису испровоцирала оптуженог и његове саборце, а они су настојали до те мере да их понизе и нанесу им тешке душевне и телесне патње, те им није било странно ни то што се радило о сватовској поворци, па су управо да би понижење било што веће, сексуално оскрнавили невесту. Такође је ценио и друге тешке последице овог дела, да се три лица воде као нестала, да је преживелим оштећенима нарушено психичко здравље и да су се иселили са подручја Косова и Метохије. Узето је у обзир и понашање оптуженог после извршења дела, а то да је одговарао због кривичног дела са елементима насиља.

Имајући у виду све напред наведене околности, те временски протек од седам година од извршења дела, као и висину запрећене казне за ово кривично дело од пет до петнаест година или казна затвора од двадесет година, суд се определио да оптуженом изрекне казну затвора у трајању од **тринаест година**, налазећи да овако изречена казна одговара свим напред наведеним околностима и показује се нужном, неопходном и довољном мером за остварење сврхе кажњавања из чл.33. КЗ СРЈ:

На основу чл.50. став 1 КЗ СРЈ оптуженом се у изречену казну затвора урачунава [REDACTED].

На основу чл.196. став 4 ЗКП, оптужени је ослобођен дужности да накнади трошкове кривичног поступка, с обзиром да су у том правцу приложени докази да оптужени и његова породица не поседују непокретну имовину, па би плаћањем трошкова кривичног поступка било доведено у питање њихово издржавање.

Поједини **наводи оптужнице нису доказани** ниједним изведеним доказом, а за поједине наводе је оценом доказа утврђено да не стоје.

Током поступка није доказано да је оптужени противзаконито затворио [REDACTED]. Наиме, у оптужници је означено да је [REDACTED] био у сватовској колони и са осталим сватовима од стране оптуженог и других припадника ОВК заустављен и после затворен у хотел «Паштрик». Међутим, доказима изведеним на претресу је

несумњиво утврђено да [REDACTED] није био у сватовима, већ је у подрум доведен накнадно – сутрадан, о чему су се у својим исказима сагласно изјаснили и оштећени [REDACTED] и [REDACTED], као и сведок [REDACTED]. Оштећени [REDACTED] наводи да је [REDACTED] у подрум довело неко лице са дугом косом. [REDACTED] наводи у свом исказу да су [REDACTED] из куће отели њој непознати припадници ОВК и оптуженог не препознаје као једног од њих. Према томе, нема ни једног доказа да је оптужени учествовао у противзаконитом затварању [REDACTED].

Такође није доказано ни да је оптужени противзаконито затворио [REDACTED], те да је истог злостављао, ударао палицама, ножевима и да му је по телу гасио цигарете. Сведок [REDACTED] наводи да је њега на бициклу зауставио Арбен Шкупи звани «Зифа» и тукао, те ни једног момента не спомиње учешће оптуженог у томе. Оштећени [REDACTED] такође у свом исказу не наводи да је оптужени учествовао у затварању [REDACTED], нити да га је тукао у подруму, а то не наводи ни оштећена [REDACTED], нити оштећена [REDACTED].

Оптужени не може одговарати за радње других припадника ОВК, у којима није на било који начин учествовао, јер он није био никакав надређени припадницима ОВК, да би сносио одговорност за њихове радње. Само његово присуство није довољно, већ је потребно да је те радње хтео као своје и дао значајан допринос у њиховом реализовању, што у конкретном случају није доказано.

Није доказано ни да је оптужени учествовао у противзаконитом затварању [REDACTED], а и у самој оптужници се наводи да је лишен слободе на неутврђен начин. О томе немају сазнања ни сведоци-оштећени [REDACTED]. [REDACTED] је у хотел «Паштрик» затворен пре њих и држан у некој од соба, а потом доведен у подрум, што својим исказима потврђују оштећени [REDACTED] и оштећена [REDACTED], тако да током поступка није утврђено ко га је у хотел противзаконито затворио, нити је у том правцу било доказа, нити о томе имају сазнања његова [REDACTED], као ни [REDACTED]. То што је [REDACTED], који је већ био противзаконито затворен у хотелу, спуштен у подрум од стране «Зифе» и «Пинћа», према наводима сведока [REDACTED], није доказ да су га они и противзаконито затворили, јер је он већ био лишен слободе и затворен у хотелу, с тим што нема доказа да је оптужени у томе учествовао.

Током поступка није доказано да је оптужени малолетну [REDACTED] силовао и на столу у подруму, за шта су већ дати разлози у образложењу. Наиме, током целог поступка сведок – оштећена [REDACTED] тврди да је њу оптужени само једном силовао. У истрази је јасно навела да је то било у соби хотела, те је препознала оптуженог са фотографије и у просторијама Окружног затвора у Београду. То посредно потврђују у истрази и сведок – оштећена [REDACTED] и сведок – оштећени [REDACTED], јер нису видели да је оптужени силовао [REDACTED], а с обзиром да су били у подруму нису ни могли то видети, с тим што сведок – оштећена [REDACTED] јасно наводи у истрази да је «Зифа» силовао невесту пред њеним очима, а да није видела да је оптужени силовао. Стога је сасвим јасно да је то силовање у подруму извршио Арбен Шкупи звани «Зифа», а

не оптужени. Касније мењање исказа свих ових сведока – оштећених на претресу и њихове тврдње да је то оптужени учинио, суд није прихватио, јер оштећени немају јасног објашњења зашто то нису ни споменули у истрази, а једино логично објашњење је да су хтели оптуженом да припишу и радње које је извршио Арбен Шкупи звани «Зифа», управо са разлога што се једино оптуженом суди.

Ниједним изведеним доказом нису потврђени наводи оптужнице да је оптужени ножем одсекао [REDACTED] три прста на руци. Пре свега, треба истаћи да оштећени са таквим именом није ни постојао, односно није га нико ни споменуо током поступка. Уколико је тужилац мислио на оштећеног [REDACTED], нема доказа ни да су њему, нити било коме другом сечени прсти, а посебно нема доказа да је то оптужени учинио, о чему су се сведоци, који знају овог оштећеног, јасно изјаснили. Тако је сведок [REDACTED] рекао да је [REDACTED] и да њему није познато да су му у подруму одсечени прсти, сведок [REDACTED] такође наводи да није било никаквог одсецања прстију било коме, сведок [REDACTED] наводи да је [REDACTED] комшија њеног [REDACTED], из чије куће је кренуо у сватове, да га је видела после изласка из подрума и да није имао никакве повреде. Суд је имао у виду наводе сведока [REDACTED] да су неком лицу, за које не зна како се зове, мисли [REDACTED] одсекли, најпре је тврдила три прста (главни претрес од 20.12.2005. године), а потом један прст, с тим што не зна ко је то учинио (главни претрес од 13.09.2006. године). Имајући у виду напред наведено, јасно је да нема ни једног доказа да је оптужени ове радње учинио, а сведок – оштећена [REDACTED] је по налажењу суда, највероватније видела [REDACTED], коме су по казивању сведока [REDACTED] чупани нокти, с тим што ово није било предмет оптужбе, нити има доказа да је то оптужени учинио.

Током поступка није доказано да је оптужени учествовао у лишењу живота [REDACTED].

Наиме, за [REDACTED] у оптужници је означено да му је Шкупи Арбен ножем задао ударац у пределу грудног коша, са леве стране и у пределу бубрега, без икаквог описа шта је у том моменту радио оптужени, осим што се да наслутити да је био присутан. Међутим, нема доказа да је у умишљају оптуженог било да се [REDACTED] лиши живота, нити има доказа да је тада и том приликом он лишен живота.

Наиме, у истрази сведок – оштећени [REDACTED] уопште не спомиње да је [REDACTED] у подруму лишен живота. Сведок – оштећена [REDACTED] у истрази наводи да се у подруму [REDACTED] пожалио «Зифи» да је имао убуд на телу од пре неколико дана, јер га је [REDACTED] у свађи убоо. Након тога је «Зифа» убио [REDACTED], тако што му је један много дугачак нож прогурао кроз тело. Сведок [REDACTED] уопште не спомиње у истрази да је оптужени на било који начин у овоме учествовао, чак ни да је био присутан. На главном претресу од 20.12.2005. године и од 13.09.2006. године сведок [REDACTED] наводи да је [REDACTED] ножем повредио [REDACTED] у подруму, јер су они били у свађи од раније, пошто је [REDACTED] пре овог догађаја [REDACTED] повредио ножем, па му је [REDACTED] сада рекао да је дошло време да му се освети, те је ножем задао ударац [REDACTED] по руци, изнад лакта, а [REDACTED] је

своју кошуљу скинуо да спречи крварење из руке. Такође је том приликом, по наводима ██████████, још један припадник ОВК повредио ██████████ ножем по нози, али он не зна ко је то учинио, с тим што ово није спомињао на претресу од 20.12.2005. године, када је тврдио да је само ██████████ повредио ██████████. И на једном и на другом претресу оштећени ██████████ не спомиње било какво учешће оптуженог у повређивању ██████████, на претресу од 20.12.2005. године чак не спомиње ни да је био присутан, а на претресу од 13.09.2006. године тврди да је био ту као и други припадници ОВК, али да није узео никакво учешће у повређивању ██████████. Даље објашњава да ██████████ ту у подруму није умро, те су га онако окрвављеног припадници ОВК одвели из подрума, а то што је на претресу од 20.12.2005. године рекао да има утисак да је ██████████ издахнуо, он је за такву информацију чуо накнадно, када је избегао са Косова. Такође је објаснио да једини контакт оптуженог и оштећеног ██████████ је био када су га довели у подрум, а довео га је један са дугом косом, те га је тада тукло више припадника ОВК, оптужени га је ударао кундаком аутомата. Истакао је да повређивање ножем ██████████ од стране ██████████ се није тада десило, већ је то други догађај, који је био два дана након њиховог довођења у подрум.

Сведок ██████████ на главном претресу од 21.12.2005. године повређивање ██████████ објашњава тако што наводи да га је прво ударио ножем ██████████ у пределу око срца, а затим оптужени. Позвана да објасни зашто сада тврди другачије од онога што је изјављивала у истрази, она наводи да га је и «Зифа» повређивао ножем, а ██████████ два дана раније, али није могла да пружи објашњење због чега у истрази није уопште спомињала да је оптужени ножем повређивао ██████████.

По налажењу суда, ово је несумњива потврда још једног покушаја сведока да се радње које је извршио Арбен Шкупи звани «Зифа» припишу оптуженом.

У прилог томе иду и наводи сведока ██████████, која наводи да јој је ██████████ причала да су њеног убили Албанци. Она не зна ко, те јој је рекла да је ██████████ задао убод ножем ██████████ у леђа, да је он крварио и пао. На питање суда, да ли јој је ██████████ помињала још неког да је повредио ██████████, сведок је јасно рекла: «Не знам детаље друге о томе, нису ми познати». Тек на помињање «Зифе» и оптуженог, сведок неуверљиво наводи: «Да, да, и то ми је причала», па имајући у виду њен комплетан исказ, јасно је да су њена сазнања добијена од ██████████ да је њеног мужа у подруму ножем повредио ██████████ (иначе Албанац), да је он искрварио и пао, што се уклапа у једну логичну целину са исказом сведока ██████████ датим на главном претресу, а то да је ██████████ ножем повредио ██████████ у подруму, а да је још један припадник ОВК се умешао у тај сукоб, ударивши ножем ██████████ и то је управо Арбен Шкупи звани «Зифа», кога и сведок ██████████ спомиње у истрази.

Стога ова мењања исказа сведока ██████████ на претресу као и сведока ██████████ приликом суочења са њом, а на штету оптуженог, од стране суда нису прихваћена.

Сведок [REDACTED] јасно и гласно на претресу од 13.09.2006. године каже за оптуженог да у томе није учествовао, а то исто је тврдио и на претресу од 20.12.2005. године. У прилог томе иде и исказ сведока [REDACTED] и на главном претресу од 22.12.2005. године и на главном претресу од 06.06.2006. године, јер тврди да је из приче и [REDACTED] и [REDACTED] сазнао да је [REDACTED], најпре ножем ударио [REDACTED] у пределу стомака, а потом «Зифа», такође у пределу стомака и он је пао. За оптуженог Антона Лекаја, ни [REDACTED], ни [REDACTED] му нису рекли да је он у томе учествовао.

Имајући у виду напред изнето, несумњиво произилази да није доказано да је оптужени учествовао у лишењу живота [REDACTED]. Пре свега, његово тело није пронађено, нико га није видео мртвог, већ повређеног, те стога стоји само претпоставка да је умро. Затим, из напред наведених доказа несумњиво произилази да оптужени у његовом повређивању ножевима није учествовао. То што је био присутан када је [REDACTED] повређен, није довољно да одговара као саизвршилац, јер у умишљају оптуженог није могло бити, да ће неко од сватова – [REDACTED] ножем ударити [REDACTED] због неке свађе од раније. Оптужени у том сукобу уопште није учествовао, нити је он тај који је противзаконито затворио [REDACTED], а да би могао да одговара као саизвршилац, он мора или да учествује у радњи извршења или да да знатан допринос извршењу дела, а такав допринос у овом случају није доказан, због чега и у истрази и током целог поступка, нико и не везује повређивање [REDACTED] за оптуженог. Једино сведок [REDACTED] тенденциозно мења свој исказ на претресу у овом делу, а све у намери да терети оптуженог, чије присуство и учешће током повређивања [REDACTED] у истрази није ни поменула, због чега и није прихваћен њен промењени исказ са претреса.

Што се тиче лишења живота [REDACTED], већ после истраге није било ни једног доказа да је оптужени у томе учествовао, нити је то на претресу доказано, као што није доказано ни да су их друга лица лишила живота, већ се то може само претпоставити.

Сведоци [REDACTED] и [REDACTED] о њиховој даљој судбини немају никаквих сазнања, јер су из подрума хотела изашли пре [REDACTED] и [REDACTED].

Сведок [REDACTED], који је остао са њима и [REDACTED] у подруму, и у истрази и на претресу тврди да он не зна шта се са њима десило, да није видео ко је [REDACTED] убио и да не зна ко је том приликом, изузев његовог [REDACTED], убијен, а да једине пуцње које је чуо, то је када му је [REDACTED] убијен, а он бежао. Наводи да су након смештања њега и [REDACTED] у возило «BMW», неки други [REDACTED] сместили у друга два возила. Њега и брата су одвезли према кланици, а остали су наставили у другом правцу, он не зна где су они отишли, а што наводи на претресу. У истрази је навео да остале није видео, јер су били нешто даље у мраку, те да Бесим Бистражини није пуцао на њега и [REDACTED]. Такође је навео да чак није ни касније од некога чуо шта се са њима десило и да никада није сазнао ко је тачно убијен из те његове групе.

Сведок [REDACTED] наводи да му је [REDACTED] у вези [REDACTED] причао да су смештени у неко возило марке «Лада» и да су били на педесет

метара од њих код кланице, али да ништа не зна за њих. Помињао му је Бесим Бистражинија да је пуцао са неког узвишења када је он бежао.

Сведок ██████ позван да се изјасни поново на ове наводе на претресу од 26.06.2006. године изјављује да је могуће да је он тако нешто рекао, али да не може сигурно да тврди, јер Бесима не познаје добро и поново понавља да су њега и ██████ «Зифа» и «Пинћо» довели до кланице, а она друга два возила су отишла на другу страну, тако да он не зна шта се са њима десило.

Сведоци ██████ и ██████, ██████ и ██████, немају никаквих непосредних сазнања о његовој судбини, осим онога што је ██████ причао ██████, преносећи причу ██████, а то су само његове претпоставке да је убијен. Такође наводе да тело није пронађено.

Имајући у виду да тела ██████ и ██████ нису пронађена, нити је ико видео њихова тела, да једини који би евентуално могао имати неких сазнања о њиховој судбини – ██████, наводи да не зна шта се са њима десило, већ само претпоставља, те да је ██████ проглашен умрлим са датумом ██████, јасно је да нема несумњивих доказа да су ова лица уопште лишена живота, а камоли да је то учинио оптужени.

Стога су произвољни наводи оптужнице да је оптужени учествовао у везивању ових лица код хотела, да су их одвели и поређали код кланице, те пуцали у њих Шкупи Арбен, Укшинај Рифат, Азми Шабан и Бесим Бистражини, јер то никада нико ни у истрази ни на претресу није рекао.

Суд такође налази да није доказано присуство Рамуша Харадинаја у подруму, као и његове наредбе и учешће Укшинај Рифата, Азми Шабана и Хекуран Хода, као што је то наведено у оптужници, јер сведок ██████ наводи да је она видела команданта, а када јој је предочена фотографија Рамуша Харадинаја у списима, изјашњавала се да то није он. Сведоци – оштећени ██████ и ██████ у истрази наводе да га нису лично видели у хотелу, већ су од других чули да је био, те стога њихове промењене исказе на претресу да су га видели, суд није прихватио. За остала лица нема несумњивих доказа да су узели учешћа у догађају, на начин како се то презентира оптужницом, јер сведоци – оштећени чак им ни имена не знају на претресу (██████ и ██████), а сведок ██████ и ██████ спомињући Укшинај Рифата и Азми Шабана, тврди да их нису малтретирали. Такође нису доказани ни наводи оптужнице да је оптужени припадао војној полицији, тзв. групи «Ципат», јер осим спомињања овог податка у писменом извештају СУП-а Таковица, без навођења конкретних доказа у том правцу, током поступка нико није потврдио припадност оптуженог овој групи, која околност је иначе ирелевантна за одговорност оптуженог, с обзиром да је несумњиво утврђено да је припадник ОВК.

Суд је ценио **приговор браниоца оптуженог о стварној и месној ненадлежности** Већа за ратне злочине Окружног суда у Београду, па је нашао да исти не стоје, јер је одредбом чл.3., чл.9. и чл.10. Закона о организацији и надлежности државних органа у поступку за ратне злочине прописано да је Веће за ратне злочине Окружног суда у Београду надлежно за вођење поступка

за кривична дела из чл.2. овог Закона, која су извршена на територији бивше СФРЈ, без обзира на држављанство учиниоца или жртве. Одредбом чл.2. овог Закона су предвиђена кривична дела против човечности и међународног права, одређена у глави XVI и тешка кршења међународног хуманитарног права извршена на територији бивше Југославије од 01. јануара 1991. године, која су наведена у Статуту Међународног кривичног суда за бившу Југославију. Што се тиче навода одбране да се овај Закон ретроактивно примењује, исти је беспредметан, јер је то процесни закон, а не материјални.

Према томе, несумњива је стварна и месна надлежност Већа за ратне злочине Окружног суда у Београду. Уосталом, после ступања оптужнице на правну снагу, о месној ненадлежности се не може ни расправљати.

Током овог поступка донет је низ **процесних решења**, против којих није дозвољена посебна жалба, већ се иста могу побијати само жалбом на пресуду. Тако је на главном претресу од 18.11.2005. године одлуком већа, а на основу чл.43. став 5 ЗКП одбачен захтев за изузеће председника већа – судије Оливере Анђелковић, постављен од браниоца оптуженог, сходно чл.40. тачка 4. ЗКП, јер је очигледно управљен на одуговлачење поступка, с обзиром да председник већа у овом кривичном предмету није вршила истражне радње, већ је само била присутна приликом испитивања оптуженог од стране истражитеља Хашког трибунала, као једна од судија Већа за ратне злочине, а сходно Закону о сарадњи са Хашким трибуналом. Имајући у виду да је бранилац на претходном претресу тражио изузеће целог већа, председника суда и тужиоца за ратне злочине, који захтеви су решењима Врховног суда Србије и Високог савета правосуђа одбијени, а због чега је претрес био одложен, па на следећем претресу поново тражио изузеће председника већа иако она није вршила истражне радње у овом предмету, то је његов захтев одбачен, јер је очигледно управљен на одуговлачење поступка. На истом претресу од 18.11.2005. године веће је одбило предлог браниоца да се са претреса искључи јавност ради чувања и заштите морала, заштите интереса оптуженог и његовог личног и породичног живота, ком предлогу се противио тужилац, јер нису испуњени законски услови из чл.292. ЗКП да се јавност искључи, с обзиром да није указано чиме би то били угрожени интереси оптуженог и његов лични и породични живот, имајући у виду да је оптужница већ била јавно прочитана, па је свакако у интересу оптуженог да јавност чује његову одбрану, а то је било и у јавном интересу, с обзиром да је оптужени тврдио да је ово политички процес против њега.

Одлуком већа је на претресу од 18.11.2005. године одбијен и предлог браниоца да се из списка издвоје записници из истраге са исказима сведока [REDACTED], јер није бранилац био присутан њиховом испитивању, нити добио позив од истражног судије, с обзиром да присуство браниоца није обавезно, нити је то услов за валидност записника о исказима сведока, чијем саслушању они могу присуствовати сходно чл.251. ЗКП.

На главном претресу од 17.01.2006. године одбијен је предлог заменика тужиоца да се из списка издвоји исказ сведока [REDACTED] са истог претреса, јер је по наводима тужиоца, била присутна у публици када је оптужени износио

одбрану, с обзиром да нема доказа нити да је сведок била у публици дана 18.11.2005. године, када је оптужени износио одбрану, нити је то законски разлог за издвајање записника са исказом овог сведока.

На главном претресу од 18.01.2006. године одбијен је предлог браниоца да се из списка издвоји извештај СУП Ђаковица, ИКМ Јагодина бр.2689/04 од 25.10.2004. године, јер овај извештај не садржи податке који би указивали да постоји законски разлог за издвајање из списка.

На главном претресу од 19.01.2006. године одбијен је предлог браниоца да се из списка издвоји извештај СУП Ђаковица, ИКМ Јагодина 03 бр.233-254/05 од 08.02.2005. године, с обзиром да не стоје законски разлози за издвајање овог писменог доказа из списка, а на претресу су прочитани само поједини изводи овог извештаја, а не и делови који се не могу користити као доказ.

На главном претресу од 23.03.2006. године веће је одбило предлог браниоца да се преслуша аудио снимак разговора – интервјуа, који је оптужени обавио са истражитељима Хашког трибунала, с обзиром да је оптужени на претресу изнео своју одбрану, те је одбијен предлог да се прочита допис Европског суда за људска права, којим се браниоцу налаже достава пуномоћја и допис председника већа од 07.02.2005. године упућен Врховном суду Србије, с обзиром да се овим дописима не доказују никакве чињенице везане за предмет оптужбе.

На главном претресу од 26.06.2006. године уз сагласност странака, донето је решење да се искључи јавност са дела претреса на коме је саслушавана сведок [REDACTED], а на основу чл.117. новог ЗКП, јер сведок живи и ради [REDACTED], додељен јој је статус заштићеног сведока и као мера заштите одређено је искључење јавности, јер би подаци које би износила могли да угрозе њену безбедност.

На главном претресу од 26.06.2006. године одбијен је предлог браниоца да се саслушају радници полиције [REDACTED] пред којима је сведок [REDACTED] давао изјаве, а на околност шта им је тада рекао, с обзиром да се изјаве радника полиције шта им је оштећени изјављивао у предкривичном поступку, не могу користити као доказ.

На главном претресу од 13.09.2006. године одбијен је предлог тужиоца да се поново саслуша сведок [REDACTED], јер је сведок дала исказ и у истрази и на претресу, те пошто је поново позвана на главни претрес од 13.09.2006. године одбила је да дође, а као страни држављанин не може да се приводи на претрес, па би поново позивање овог сведока само водило одуговлачењу поступка. Одбијен је предлог тужиоца да се прибаве списи [REDACTED], ради разјашњења како је утврђен [REDACTED], с обзиром да је решење овог суда [REDACTED]. године прочитано на претресу и у образложењу су наведени разлози о предњем. Одбијен је и предлог оптуженог да се саслуша [REDACTED] на околност како су деловале јединице по Ђаковици и у вези формирања групе «Ципат», као сувишан, јер је чињенично стање довољно утврђено. Отклоњено је извођење доказа од којих је тужилац одустао и то саслушање сведока [REDACTED]

█ као сувишно, јер је чињенично стање довољно утврђено, а даље позивање ових сведока би само водило одуговлачењу поступка, с обзиром да сведоци са Косова █ одбијају да се појаве пред било којим судом, па и на Косову, а њихово принудно довођење није могуће, сведоци █, иако уредно позвани, одбијају да дођу у Београд да сведоче, а УНМИК правосуђе је одбило по замолници да саслуша ове сведоке, сведок █ је лице старо █ година и уз то болестан, а његов исказ из истраге се и не односи на предмет оптужбе, сведок █ пребива █ и због непоседовања било каквих докумената онемогућено му је да █ уђе у Србију.

На основу свега напред изнетог, одлучено је као у изреци пресуде.

ЗАПИСНИЧАР
Оливера Савић

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Оливера Анђелковић

ПРАВНА ПОУКА:

**Против ове пресуде дозвољена је жалба
Врховном суду Србије, у року од 15 дана
од дана пријема писменог отправака
пресуде, а преко овог суда.**

Дна:

Писмени отправак пресуде доставити:

- 1.Тужилаштву за ратне злочине**
- 2.Оптуженом, преко Управе Округног затвора у Београду,**
- 3.Браниоцу оптуженог, адв. Teki Bokshi.**

С у д и ј а: